

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică din 29 octombrie 2010

Președinte Vințilă Narcisa
Judecător Nastasi Dorina
Judecător Grapini Carmen
Grefier Burac Elena

D. 1989/3. XI. 2010

Pe rolul instanței, se află judecarea cererii de revizuire formulată de **Arhiepiscopia Romano – Catolică București**, cu sediul în București, str. General Berthelot, nr.19, sector 1, împotriva deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimații **Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București**.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns avocații Ofelia Bârsan și Mugur Popescu pentru revizuirea Arhiepiscopia Romano – Catolică București, avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul sectorului 1 al Municipiului București și avocat Antonie Popescu pentru intervenientul Municipiul București - prin primarul general, lipsă fiind celelalte părți.

S-a prezentat în instanță și stenografa Marcu Maria.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că la dosarul cauzei s-a depus prin serviciul corespondență al instanței, o cerere formulată de avocat Tudor Safta Romano, apărător al intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București, cerere însoțită de o serie de acte doveditoare, prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de faptul că nu se poate prezenta în fața instanței din motive de sănătate intervenite intempestiv.

Tot prin serviciul de corespondență al instanței au fost depuse două cereri din partea intervenientei Asociația Familiilor Catolice „Vladimir Ghika”, respectiv intervenienta Asociația „Pro Vita pentru Născuți și Nenăscuți” București, prin care se solicită instanței a se da aplicabilitate prevederilor art. 242 alin. 2 Cod procedură civilă.

Avocat Flavius Munteanu, față de solicitarea de amânare a cauzei formulată de reprezentantul intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București, arată că este de acord cu aceasta.

Întrebați fiind, reprezentanții celorlalte părți, arată de asemenea că sunt de acord cu cererea de acordare a unui nou termen.

Instanța, în baza art. 21 alin 2 din Legea nr. 554/2004, teza finală, care arată că cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere într-un termen de maxim 60 de zile de la înregistrare, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată, urmând a dispune amânarea pronunțării pentru a da posibilitatea intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București să formuleze note de concluzii scrise.

Apărătorii revizuirii insistă în acordarea unui nou termen de judecată, învederând instanței că procedura nu este legal îndeplinită cu intervenientul Ministerul Culturii și Cultelor.

Reprezentantul intervenientului Municipiul București depune la dosarul cauzei dovezile de achitare a taxelor de timbru pentru toate cererile de intervenție formulate în prezenta cauză mai puțin timbrele judiciare.

Instanța consideră că nu se justifică timbrarea cererilor de intervenție câtă vreme nu s-a pronunțat încă asupra încuviințării în principiu a acestor cereri, și, de asemenea, nu se poate vorbi de o lipsă de procedură.

În baza art. 52 Cod procedură civilă, instanța pune în discuția părților prezente încuviințarea în principiu a cererilor de intervenție.

Avocat Antonie Popescu - reprezentantul intervenientului Municipiul București – prin primar solicită instanței admiterea în principiu a cererii de intervenție, motivat de faptul că Municipiul București este titularul dreptului de proprietate asupra unei suprafețe de teren pe care s-a edificat construcția. Totodată arată că această cerere de intervenție este formulată în interesul conservării și păstrării domeniului public.

Pe de altă parte, primarul general succede în prerogativa de control, prin noul regim legal de după octombrie 2009, autorității de control asupra acestui gen de construcție. Întotdeauna consiliul județean era acela care aproba orice autorizație de construire în vecinătatea sau în zona de protecție a unui monument istoric, așa cum este Catedrala Sfântului Iosif. Deci, primarul are datoria să intervină pentru respectarea principiului legalității, atunci când nu sunt îndeplinite condițiile legale de autorizare și de construire.

Față de inadmisibilitatea unei cereri de intervenție în revizuire, reprezentantul intervenientei arată că, în baza art. 54 Cod procedură civilă, această cerere este posibilă chiar și în recurs, recursul fiind o cale extraordinară de atac.

Prin urmare, dacă legea nu face distincție, reprezentantul intervenientei apreciază că cererea de intervenție accesorie este admisibilă, inclusiv în calea de atac a revizuirii.

Acesta mai precizează că toate ghidurile justițiabilului au o frază la capitolul „cereri de intervenție”, vorbind despre participanții la un proces: cererea de intervenție se poate face oricând, pe parcursul judecății.

În baza art. 62 alin 2 din Legea nr. 134/2010, arată că: intervenția accesorie poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor, pe tot parcursul judecății.

De asemenea mai arată că această cerere de intervenție este un amicus curie, sprijinind apărarea uneia dintre părți.

În fine, reprezentantul intervenientului Municipiul București, depune la dosar note scrise, precum și practică judiciară, solicitând admiterea în principiu a cererii de intervenție.

Avocat Bîrsan Ofelia – apărătoarea revizuietei Arhiepiscopia Romano – Catholică București, solicită de asemenea admiterea în principiu a tuturor cererilor de intervenție, arătând că aceste cereri trebuie abordate din două perspective: cea cu privire la admisibilitate și cea cu privire la interesul celor cinci intervenienți.

Referitor la admisibilitatea în principiu, apărătoarea revizuietei arată că o astfel de cerere este admisibilă având în vedere Codul de procedură civilă actual. Din dispozițiile speciale cu privire la intervenție, legiuitorul a urmărit să reglementeze intervenția în mod expres până la o anumită fază a judecății și anume în fond și cu titlu de excepție în apel, pe când cu privire la intervenția accesorie nu a făcut nici o limitare expresă cu privire la acest lucru, menționând că pot fi exercitate inclusiv în căile de atac extraordinare și anume recursul.

Sub aspectul interesului, apărătoarea revizuietei învederează instanței că Ministerul Culturii este chemat să protejeze patrimoniul național, indiferent cine este proprietarul, el trebuind să fie prezent în toate cazurile unde se află în discuție o protecție a patrimoniului național.

În ceea ce privește asociațiile, acestea au drept scop protejarea patrimoniului național sau a monumentelor de valoare, astfel încât se justifică interesul lor în a sprijini Arhiepiscopia Romano Catholică.

Referitor la Primarul Municipiului București, consideră că și acesta are interes în cauza de față, deoarece are obligația de a autoriza și de a emite acte administrative cu privire la edificarea unor construcții.

În completare, avocat Popescu Mugur, pentru revizuire, arată că în cererile de intervenție formulate în favoarea Arhiepiscopiei Romano Catolice operează dreptul accesului la justiție, iar aceste intervenții reprezintă un mijloc de apărare. Chiar dacă la fond aceste părți nu au participat, legiuitorul nu leagă în mod indisolubil cererea de intervenție de participarea în căile ordinare de atac, adică fond și apel, ca o cale devolutivă.

Reprezentantul revizuirii mai arată că nu ne aflăm în situația unui element oarecare de construcție, în preajma căruia se edifică un alt edificiu, ci ne aflăm în zona de protecție a unui monument istoric de valoare națională și universală.

În concluzie, apreciază că se impune admiterea tuturor cererilor de intervenție formulate de către intervenienți, ei dovedind atât un interes personal cât și un interes public.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul Sectorului 1 București, în raport cu principiul aplicabilității în timp a legii, solicită respingerea cererilor de intervenție, motivat de faptul că, în revizuire, într-o cale extraordinară de atac care reglementează situații speciale, nu se poate schimba cadrul procesual, cadru care a existat la fond, respectiv în recursul judecat.

În replică, avocat Mugur Popescu – apărătorul revizuirii – arată că față de cadrul procesual, din cuprinsul dispozițiilor normative actuale în vigoare, intervenția accesorie este posibilă în recurs. Deci, dacă se permite modificarea cadrului procesual într-o cale extraordinară de atac, cum este recursul, care ar fi rațiunea pentru a nu se putea face acest lucru într-o altă cale extraordinară de atac, respectiv calea revizuirii.

Instanța, respinge încuviințarea în principiu a cererilor de intervenție, motivat de faptul că, în calea de atac extraordinară a revizuirii nu se poate modifica cadrul procesual existent. Potrivit art. 51 Cod procedură civilă „Cererea de intervenție în interesul uneia din părți se poate face chiar înaintea instanței de recurs”. Dar, atâta timp cât pentru revizuire nu există o dispoziție specială, se aplică dreptul comun, iar dreptul comun nu permite să se modifice cadrul procesual într-o cale extraordinară de retractare.

Avocat Popescu Mugur, arată că nu este de acord cu această soluție, instanța îndepărtându-se de la aplicarea normelor europene.

Instanța, arată că dreptul comunitar este obligatoriu a fi aplicat în statele membre ale Uniunii Europene. Dreptul comunitar, din punct de vedere procesual lasă la latitudinea țărilor membre să reglementeze modalitatea în care aplică această lege.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul Sectorului 1 București, solicită acordarea unui nou termen de judecată, ulterior datei de 24.11.2010, dată până la care instanțele Curtea de Apel Iași și Curtea de Apel Alba Iulia, urmează a pune în discuție conexarea dosarelor aflate pe rolul acestora, care au același obiect și aceleași părți ca și prezentul dosar.

Întrebați fiind, reprezentanții revizuirii arată că nu știe care este situația dosarelor respective, astfel încât le este greu să se pronunțe. Totodată învederează instanței că la data de 22.10.2010 au trimis o serie de documente care nu au ajuns la dosarul cauzei.

Avocat Flavius Munteanu insistă în acordarea unui nou termen pentru a putea studia înscrisurile despre care au făcut vorbire reprezentanții revizuirii.

Instanța respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată. Întrebați fiind dacă mai au alte cereri de formulat, reprezentanții revizuirii arată că înțeleg să se folosească de proba cu înscrisuri care a fost transmisă la data de 22.10.2010, sens în care depun o copie a dovezilor de comunicare a acestor înscrisuri.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Municipiului București, precizează că se impune acordarea unui nou termen de judecată pentru a lua la cunoștință de aceste înscrisuri, arătând că nu se pot judeca fără a fi pe poziții de egalitate.

Instanța, respinge cererea de acordare termen subliniind faptul că va amâna pronunțarea cauzei, dând posibilitatea părților de a depune concluzii scrise. În continuare arată că se vor lua în considerare toate actele depuse la dosar până la închiderea dezbaterilor și toată legislația națională și internațională. Totodată, considerând cererea de revizuire în stare de judecată acordă cuvântul părților pentru a pune concluzii pe admisibilitatea revizuirii cât și pe fondul cauzei.

Avocat Mugur Popescu – apărătorul revizuietei – învederează instanței că a formulat cererea de revizuire sub două aspecte. Pe de o parte arată că instanța investită cu soluționarea recursului avea obligația de a pune în discuție toate elementele esențiale ale cererii și de a analiza fondul pretențiilor. Ori instanța a trecut cu ușurință asupra unor cereri esențiale cauzei, care dacă ar fi fost analizate ar fi dus la menținerea soluției pronunțate în fond de Tribunalul Dâmbovița.

În aceste condiții, hotărârea are un minus petita, nefiind analizate toate motivele invocate. Cererea Arhiepiscopiei nu a fost tratată cu diligența necesară pentru a se putea observa valoarea reală a pretențiilor. Este evident că, în aceste condiții, cum susținerile pe motive de nelegalitate care au vizat actele prealabile nu au fost analizate, pentru că nu există nici un fel de referire la acestea în cuprinsul hotărârii, instanța nu și-a îndeplinit rolul de a cerceta și aceste acte prealabile.

Al doilea motiv de revizuire privește obligația instanței de a da curs normelor internaționale, dreptului comunitar care prevalează asupra dreptului intern.

Neaplicând norme comunitare și interpretând sau aplicând legislația internă într-un sens care este în mod evident contrar protejării monumentelor istorice, instanța practic s-a abătut de la una din datoriile esențiale care-i revin și anume respectarea principiului legalității a statului de drept, dat de un interes public față de cel privat, atunci când este necesar.

Reprezentantul revizuietei mai arată că ne aflăm în prezența unui monument istoric de importanță internațională, monument istoric care este cu totul deosebit, constituind un reper urban al Capitalei. Practic, este un element care ține de cultura, de istoria și de ființa acestui popor, pentru că o țară fără istorie este o țară care nu există.

Centrul vechi al Bucureștiului este o zonă protejată, o zonă în care ar trebui să ne păstrăm ceea ce mai avem din cultura și istoria generațiilor trecute, care reprezintă fundamentul pentru generațiile viitoare. Este o zonă care trebuie să-și păstreze originalitatea și elementul de autenticitate necesar promovării valorilor naționale. Ori, această zonă este distrusă în mod sistematic, este afectată în mod ireversibil de clădiri care-și propun să transforme această porțiune de istorie într-o zonă pur comercială, într-o zonă în care nu își mai au locul ocupațiile tradiționale, clădirile având o anumită formă și arhitectură, ceea ce înseamnă practic curente de cultură.

Articolele 6 și 151 din Tratat, actualul 167, ne arată în mod expres obligația Statului de a lua toate măsurile necesare de protecție și conservare a unor valori naționale. Ori, Catedrala este o valoare internațională, este un monument istoric plasat în categoria A a monumentelor istorice, este un element care face parte din patrimoniul comun european.

Se mai arată că, singura formă de protejare a monumentelor istorice este crearea unei zone de protecție, zonă indisolubil legată de monumentul istoric, pentru că nu poate exista o fractură, monumentul istoric pe de o parte și zona de protecție în altă parte, aceste elemente fiind legate printr-o interdependență de asemenea natură încât nu pot fi separate. O normă internă prevăzută de art.8 alin.1 din Legea nr.422/2001 impune ca formă a protecției valorilor naționale, parte a valorilor europene, instituirea acestei zone de protecție.

Statul Român, prin Ministerul Culturii a comunicat faptul că zona de protecție este de 100 de metri de jur împrejurul Catedralei. Este evident că în planul orizontal, că doar nu putem vorbi de zone de protecție în subteran. Deși, în ultimă instanță, această zonă trebuie să opereze pe toate direcțiile.

Astfel, s-a construit o clădire având patru niveluri subterane și 19 niveluri supraterane, o clădire de circa 75 de metri înălțime, o clădire care afectează, prin însăși prezența sa, nu numai zona de protecție a monumentului istoric, ci monumentul în sine. Riscul în caz de cutremur, datorită acestor fundații extrem de adânci, care vor împinge în baza Catedralei ori de câte ori vor fi cutremure importante, existența acestei clădiri de o asemenea natură, constituie o incluziune cu o ruptură de scară și volum care conduce la afectarea ireversibilă a cadrului natural și construit.

Prin aplicarea trunchiată a legislației și prin faptul că s-a dat eficiență unor norme care, în mod expres, contravin protecției monumentelor istorice, este clar că nu a fost avut în vedere principiul instituit de comunitate, atât prin dispozițiile art.151 din Tratat, cât și prin art.6.

În fine, mai arată că aceste probleme nu au fost puse în discuția părților și nici în atenția instanței. În cuprinsul sentinței nu există referiri la drepturi fundamentale, cu privire la dreptul de protejare a monumentelor istorice, a valorilor naționale, prin raportare la obligațiile asumate prin tratate, astfel instanța a trecut cu foarte mare ușurință la analiza dreptului intern, fără a avea în vedere și analiza dreptului comunitar care reprezenta pentru revizuire soluția corectă în această cauză.

În concluzie în baza art. 322 pct.2 Cod procedură civilă, respectiv art.21 din Legea nr.554/2004, solicită admiterea cererii de revizuire, iar pe fond desființarea hotărârii pronunțate în recurs și respingerea recursului, cu menținerea hotărârii pronunțate de Tribunalul Dâmbovița, ca fiind legală și temeinică.

Reprezentantul intimatului Primarul sectorului 1 București învederează instanței că nu este cazul situației de minus petita, deoarece Primăria sectorului 1 București a solicitat potrivit principiului disponibilității, modificarea sentinței atacate. Nu se poate pune problema unui minus petita în ceea ce privește solicitările coroborate cu principiul disponibilității, realizate doar de către recurentul Primarul Sectorului 1 și Primăria Sectorului 1 București.

Al doilea aspect invocat și anume pronunțarea unei hotărâri care a avut la bază dispoziții naționale care să vină în contradicție cu dispozițiile comunitare, nu au fost menționate, pe de o parte, iar pe de altă parte, nu s-a realizat acest lucru.

În ceea ce privește posibilitatea aplicării art. 322 din Codul de procedură civilă, în sensul art. 327, adică se va proceda la modificarea sau respectiv păstrarea, sau schimbarea deciziei pronunțate în recurs, solicită instanței menținerea deciziei pronunțate de instanța de recurs sub aspectul legalității acesteia, pe fond reținând faptul că s-au respectat, potrivit dispozițiilor legale aplicabile de la acea dată toate normele, respectiv toate măsurătorile, ca situație de fapt.

În replică, avocat Bîrsan Ofelia, menționează că sub aspectul afirmației că în recurs nu era posibil a fi analizate aspectele comunitare, roagă a se avea în vedere că recursul, în această cauză, era devolutiv, deci puteau fi luate în vedere aici toate aspectele care au fost aduse în fața instanței de către părți și, mai mult decât atât, având în vedere că punem în discuție, prin norma dreptului comunitar, în fața dreptului intern, judecătorul național este obligat din oficiu să ia în considerare aceste aspecte, indiferent că părțile le-ar fi pus sau nu în discuție.

Declarând dezbaterile închise,

CURTEA,

Pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, în considerarea disp. art. 156 (2) Cod procedură civilă,

DISPUNE:

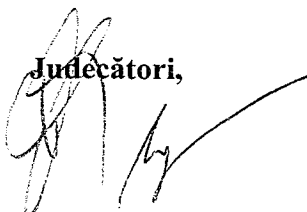
Amână pronunțarea la data de 3 noiembrie 2010.

Data în ședința publică din 29 octombrie 2010.

Președinte,

Judecători,

Grefier

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA NR. 1989

Ședința publică din 3 noiembrie 2010

<i>Președinte</i>	<i>Vințilă Narcisa</i>
<i>Judecător</i>	<i>Nastasi Dorina</i>
<i>Judecător</i>	<i>Grapini Carmen</i>
<i>Grefier</i>	<i>Burac Elena</i>

Pe rolul instanței, se află pronunțarea cererii de revizuire formulată de *Arhiepiscopia Romano – Catolică București*, cu sediul în București, str. General Berthelot, nr.19, sector 1, împotriva deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimații *Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București*.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 29 octombrie 2010, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta decizie și când instanța, pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru astăzi 3 noiembrie 2010.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra cererii de revizuire de față constată următoarele:

Prin sentința nr. 122 din data de 27 februarie 2009, Tribunalul Dâmbovița - Secția Comercială și de Contencios Administrativ a admis în parte cererea formulată de reclamanta Arhiepiscopia Romano - Catolică; a anulat autorizația de construire nr. 179/18/B/43074/24.02.2006 emisă de Primarul Sectorului I București și a respins capetele de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor morale și a cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța fondului a reținut că autorizația de construire a fost emisă de un organ necompetent, în speță, Primarul sectorului 1 București, deși Legea 422/2001, privind protejarea monumentelor istorice, prevede în art.49 lit. d, devenit după republicarea Legii art.48 lit. d că „ consiliile județene și consiliul general a municipiului București au următoarele atribuții ... d) eliberează autorizații de construire sau desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau ale Serviciilor publice deconcertate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz”.

Într-adevăr, textul normativ al art.48 lit. d din Legea 422/2001 prevede, ca o derogare de la dispozițiile generale ale art.4 din Legea 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, că pentru lucrări de construire sau desființare a monumentelor istorice, dar și altor imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice, autorizația de construire se eliberează de autoritățile deliberative - consiliul județean sau consiliul general al municipiului București, aceasta, tocmai pentru că se ține seama de importanța unor asemenea lucrări prin raportarea la interesul general al societății.

Prima instanță a mai reținut că în acest sens sunt și considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 822/7.07.2008, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.48 lit.d din Legea 422/2001, excepție invocată de pârâta S.C. Millennium

Building Development S.R.L., filele 77-83 volumul 1/3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița.

În legătură cu emitentul autorizației de construire și zona de protecție a monumentului istoric, Catedrala „Sf. Iosif” în vecinătatea căreia s-a început edificarea construcției „Cathedral Plaza”, din actele depuse de părți în cursul procesului, dar și din relațiile comunicate de Ministerul Culturii și Cultelor, la solicitarea instanței, la termenele de judecată din 11 decembrie 2008 și 6 februarie 2009, s-a reținut următoarele:

Ansamblul de arhitectură format din Catedrala romano - catolică „Sf. Iosif” și Palatul Mitropolitan Romano - Catolic, situate în strada General Berthelot, nr.17 respectiv 19, sunt cuprinse în Lista Monumentelor Istorice din 1955, menținute ulterior de aceleași liste cuprinzând monumentele istorice, ultima fiind Lista monumentelor istorice aprobată prin ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004; cele două monumente figurând la pozițiile 402 - Catedrala Romano-Catolică Sf. Iosif, grupa A de monument istoric și poziția nr. 404 - Palatul Mitropolitan Romano - Catolic, grupa B de monument istoric, filele 113-114 și 1017-1025 volumul 1/3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița. Așa cum reiese din răspunsurile date de Ministerul Culturii și Cultelor, filele 1017 și 1229-1230 același dosar, pentru Catedrala „Sf. Iosif” nu a fost emis un ordin de clasare individual, așa cum prevăd dispozițiile art.8 din Legea 422/2001 și nici nu s-a instituit zona de protecție odată cu clasarea bunului imobil ca monument istoric, așa cum cere art. 9 din aceeași lege.

În aceste condiții, instanța de fond a reținut ca o concluzie firească că zona de protecție a monumentului istoric este cea reglementată de art. 59 din lege, adică suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localitățile urbane; o opinie asemănătoare exprimând și Institutul Național al Monumentelor Istorice, la cererea reclamantei, filele 1159 - 1160 vol. I /3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița, iar consecința este că pentru edificarea construcției „Cathedral Plaza”, la aproximativ 8-10 m de zidul exterior al catedralei „Sf. Iosif”, deci în zona de protecție a monumentului istoric, emiterea autorizației de construire nu se putea da decât de Consiliul General al municipiului București, numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor, așa cum prevăd dispozițiile art.48 lit.d din Legea 422/2001.

Instanța de fond a mai reținut că și modul de eliberare a autorizației de construire nr. 179/18/B/43074/2006, este nelegal, deoarece, mai înainte de emiterea autorizației de construire din 24.02.2006, s-a eliberat certificatul de urbanism nr. 221/15B/6.02.2004 prin care au fost impuse condiții de construire ce vizau obținerea de documente de concesiune a terenului aparținând municipalității București, condiții suplimentare privind acordul notarial al vecinilor pentru lucrări la limita de proprietate, avizul Autorității Aeronautice Române, studii geotehnice, expertizarea construcțiilor învecinate, etc., care nu au fost obținute sau efectuate, așa cum reiese din raportul întocmit la 10.05.2006 de Inspectoratul de Stat în Construcții filele 168 – 185 volumul 1/1 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița .

Revenind la avizele eliberate de Ministerul Culturii și Cultelor, prima instanță a reținut că acestea au fost emise, favorabil, unul sub nr. 346/Z/2001 și altul nr. 80/Z/2006, filele 1124 și 1151 același dosar, dar prevedeau îndeplinirea unor condiții: expertizarea Catedralei „Sf. Iosif”, anumite lucrări la fațadă (avizul din anul 2001), iar cel emis în 6.02.2006, prevedea că „la emiterea autorizației de construire se va analiza dacă s-a întocmit proiectul de urmărire specială a construcțiilor învecinate, pe perioada execuției,, rezolvarea plasticii arhitecturale a fațadelor noii construcții și se preciza expres că el este valabil pentru faza PAC, precum și faptul că imobilul ce urmează a fi edificat se află în zona de protecție a Catedralei „Sf. Iosif”.

Emiterea, în aceste condiții, a avizelor de către Ministerul Culturii și Cultelor, instituția care era prima interesată și răspunzătoare de păstrarea nealterată a patrimoniului de cultură și arhitectură pentru zona istorică a Bucureștiului, denotă superficialitate și neimplicare, deși Legea 422/2001 dar și art.10 din Legea 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, prevăd că pentru autorizarea lucrărilor de construcții, în ansamblurile de arhitectură, rezervații de arhitectură..., în zonele de protecție a unor asemenea monumente, este necesar avizul

comun al Ministerului Culturii și Cultelor, Ministerului Transporturilor și Ministerului Turismului, potrivit competențelor specifice.

Cu privire la lipsa acordului reclamantei, pentru eliberarea autorizației de construire, așa cum prevede anexa 1 lit. A pct. I. 2.5.6.din Legea 50/1991, prima instanță a reținut că este adevărat că, în anul 1999 reclamanta și-a exprimat acordul cu privire la edificarea imobilului „Cathedral Plaza” prin adresa nr.890/19.11.1999, fila 28 volumul 1/1 dosar 7222/120/2007al Tribunalului Dâmbovița însă, începând din anul 2001, prin cereri repetate, adresate tuturor instituțiilor implicate în realizarea acestui obiectiv, reclamanta revine la acest acord, motivată de situația intervenită la Biserica Armenească și la clădirile din jur; toate aceste demersuri privind oprirea proiectului de edificare a construcției fiind prealabile emiterii autorizației de construire din februarie 2006, filele 29-59 același dosar.

De asemenea, s-a reținut și faptul că, încercând să stopeze edificarea lucrării, reclamanta a solicitat sprijin și la Parlamentul României, în aprilie 2006, rezultatul verificărilor acestuia concretizându-se în Raportul Comisiei de anchetă a Senatului din 6.11.2006, filele 34 și următoarele din Volumul III al dosarului 10747/63/2007 al Tribunalului Dolj.

Cu privire la cererea reclamantei de suspendare a autorizației de construire, prima instanță a reținut că prin încheierea din 10 iulie 2007 a Tribunalului Dolj s-a dispus suspendarea acestei autorizații și oprirea lucrărilor de construire până la soluționarea pe fond a cauzei, iar cu privire la obligare a părților la plata unor daune morale în sumă de 1 leu, instanța a apreciat-o ca fiind derizorie.

Împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond au declarat recurs părțile **S.C. Millenium Building Development S.R.L. București și Primarul Sectorului 1 București** criticând-o pentru nelegalitate, solicitând modificarea în tot a acesteia și pe fond respingerea acțiunii formulate de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică București.

Pârâta **S.C. Millenium Building Development S.R.L. București** a criticat sentința instanței de fond invocând în primul rând greșita soluționare a excepțiilor invocate pe parcursul soluționării cauzei, respectiv, lipsa calității procesuale active bazata pe lipsa de interes în promovarea acțiunii deoarece nu a făcut dovada vătămării pricinuite de actul administrativ a cărui anulare o solicită și cea privind neîndeplinirea procedurii prealabile.

Critica recurentei vizează și fondul cauzei în sensul că greșit instanța de fond a anulat autorizația de construire emisă în favoarea sa, pe aspectul că a fost eliberată de Primarul sectorului 1 București ,organ necompetent și nu de Consiliul General al Municipiului București ,competență ce îi aparține în raport cu dispozițiile art. 48 lit. d (devenit 49 lit. d după republicare) din Legea speciala nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice.

Recurenta a mai arătat, în esență, că, în cauză, competența eliberării autorizației de construire aparținea Primarului Sectorului 1 București potrivit art. 4 alin. 2 din Legea 50/1991, având în vedere că obiectivul Catedrala Catolica Sf. Iosif a fost clasat ca monument istoric în Lista Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice prin Hotărârea nr. 2 /1992 a Ministerului Culturii și Cultelor , acest regim fiind menținut prin lista actualizata și aprobată cu Ord. MCC nr. 2314/2004, fără a fi instituită o zona de protecție potrivit art. 9 alin 1 din Legea 422/2001.

Inexistenta unei zone de protecție, ce ar fi trebuit instituita odată cu clasarea obiectivului ca monument istoric, rezultă și din planurile urbanistice aprobate de autoritatea competentă, ceea ce denotă că, în cauză, nu sunt incidente dispozițiile art. 48 lit. d din Legea 422/2001 și, ca atare, autorizația a fost emisă legal de către organul competent, respectiv Primarul Sectorului 1 București.

Mai susține recurenta că, în cauză, nu mai au aplicabilitate dispozițiile art. 59 din Legea 422/2001 care instituie o zona de protecție în jurul monumentelor istorice de 100 m în localitate urbană deoarece efectele acestei reglementări se mențin numai până la data efectuării procedurii de clasare, care a avut loc deja.

Un alt motiv invocat de recurentă, în susținerea competenței Primarului Sectorului 1 București de eliberare a autorizației de construire ,constă în faptul că aplicabile sunt dispozițiile

Legii 50/1991 coroborate cu reglementările Legii 215/2001, legea specială în ceea ce privește funcționarea administrației publice locale și care nu dă asemenea atribuții consiliilor locale sau al municipiului București, ca organe deliberative, ci primarului ca organ executiv.

Pârâta a mai criticat sentința instanței de fond și pe aspectul că greșit s-a reținut în fundamentarea soluției, lipsa avizului comun al Ministerului Culturii și Cultelor și al Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.

Recurenta a considerat că acest aviz comun nu era necesar deoarece în ceea ce privește monumentul istoric Catedrala Sf. Iosif nu există delimitată exact o zonă de protecție potrivit Legii 422/2001, care l-ar fi impus în raport cu dispozițiile art. 10 lit. a din Legea 50/1991

Referitor la obligațiile tehnice impuse prin avizele obținute care, a reținut instanța de fond, că nu au fost îndeplinite, a arătat recurenta că toate aceste obligații au fost realizate. Monitorizarea Catedralei Sf. Iosif a avut loc după promovarea unei acțiuni în justiție, admisă, deoarece refuza permanent accesul în incintă al specialiștilor. Dealtfel monitorizarea construcțiilor învecinate, a mai susținut recurenta, a avut loc pe tot parcursul realizării lucrărilor.

Cu privire la cele reținute de instanța de fond, că mai înainte de obținerea autorizației s-a eliberat certificatul de urbanism 221/15B/06.02.2004 prin care au fost impuse condiții de construire ce vizau obținerea de documente de concesiune a terenului, acordul notarial al vecinilor, avizul Autorității Aeronautice Române, studii geotehnice, expertizarea construcțiilor învecinate, care nu au fost obținute așa cum s-a reținut în raportul întocmit la 10 mai 2006 de Inspectoratul de Stat în Construcții, sunt nefondate.

Toate condițiile și avizele care au fost impuse în certificatul de urbanism au fost realizate și obținute, deoarece în caz contrar autorizația nu ar fi fost emisă.

Cu privire la lipsa acordului reclamantei în forma autentică, reținută de asemenea de instanța de fond în justificarea soluției adoptată, acesta nu era necesar deoarece, în cauză, nu se regăsește situația prevăzută în Anexa IA pct. 2.5.6 din Legea 50/1991.

Acest acord în forma autentică era necesar numai dacă se impunea luarea unor măsuri de intervenție pentru protejarea imobilelor existente și dacă prin proiect se menționa această obligație, situație ce nu se regăsește în speță.

Mai susține recurenta că prin decizia Curții Constituționale nr. 822/2008, menționată în considerentele sentinței recurate, s-a făcut numai un control de constituționalitate al dispozițiilor art. 48 lit. d din Legea 422/2001 și nu dacă aceste dispoziții legale au sau nu aplicabilitate în cauză, situație menționată chiar în considerentele acesteia.

Pârâatul **Primarul Sectorului 1 București** a criticat la rândul său sentința instanței de fond tot pe aspecte de nelegalitate și anume greșita soluționare a excepțiilor privind lipsa capacității procesuale de folosință a reclamantei, lipsa calității procesuale active a reclamantei și a lipsei de interes a acesteia în promovarea acțiunii motivat de faptul că nu și-a dovedit vătămarea produsă prin emiterea actului administrativ în cauză.

Critica recurentei vizează și fondul cauzei în sensul că organul competent în emiterea autorizației de construire sau desființare de clădiri este Primarul potrivit Legii 50/1991 indiferent de zona în care se află construcția respectivă, practică unitară la nivelul administrațiilor publice.

Mai susține recurenta că procedura de emitere a unei autorizații de construire astfel cum este prevăzută de Legea 50/1991 modificată este incompatibilă cu atribuțiile recunoscute prin Legea 215/2001 unor organe colective cu rol deliberativ așa cum sunt Consiliile Județene și Consiliul General al Municipiului București.

Recurenta a mai arătat că, autorizația de construire a fost eliberată în conformitate cu avizele Ministerului Culturii și Cultelor cu nr. 80/Z/2006 și 346/Z/2006 situație care a fost menționată și de Inspectoratul în Construcții al Municipiului București prin scrisoarea nr. 225/06.04.2006 adresată reclamantei.

Prin Decizia nr. 1025 din 25 iunie 2009, Curtea de Apel Ploiești a admis recursurile declarate de *S.C. Millenium Building Development S.R.L. București și Primarul Sectorului 1 București*, a modificat în parte sentința nr. 122 din data de 27 februarie 2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în sensul că a respins capătul de cerere privitor la anularea autorizației.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că, din verificarea petiției rezultă că instanța de judecată a fost investită a analiza dacă autorizația de construire emisă de Primarul Sectorului I București în favoarea recurenteii pârâte S.C. Millenium Building Development S.R.L. sub nr. 179/18/B/43074/24.02.2006, reprezintă un act administrativ legal.

Ca atare instanța nu a fost investită să analizeze și nu se poate pronunța asupra oportunității amplasării construcției în zona respectivă .

Această situație a fost stabilită prin Planul Urbanistic Zonal aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 278/2000, Hotărârea Consiliului Local Sector 1 nr. 243/ 2004 și Planul Urbanistic Zonal aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 213/2005-unde la poziției 17 din anexe este menționată această construcție cu regim de funcționare și investitor.

Toate aceste planuri urbanistice aprobate prin Hotărâri ale Consiliului General al Municipiului București în care s-a menționat și aprobat amplasarea construcției în cauză nu au fost atacate pe calea contenciosului administrativ în termen legal de nici o persoană fizică sau juridică care s-ar fi considerat vătămată ,nici cel puțin de reclamanta din prezenta cauza ,cea ce face ca aceste hotărâri să intre în circuitul civil și să producă efecte juridice obligatorii.

Critica invocată de pârâții recurenți sub aspectul că, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 48 lit. d din Legea 422/2001 este întemeiată.

Autorizația a cărei anulare se solicită a fost emisă sub nr. 179/18/B/43074 /24.02.2006 când art. 49 lit. d din Legea 422/2001 prevedea că autoritățile administrative reprezentate de Consiliile Județene și Consiliul General al Municipiului București au printre atribuții și pe cea privind eliberarea de autorizații de construire sau de desființare pentru monumentele istorice sau imobilele aflate în zone de protecție a acestora numai cu avizul Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice.

Dispozițiile art. 49 lit. d din Legea 422/2001 au fost modificate prin Legea nr. 259/2006 publicată în Monitorul Oficial 573/03.07.2006, devenite după republicare 48 lit. d și care arată că autoritățile administrative arătate mai sus, eliberează autorizații de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate, numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau ale serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz.

Modificarea aplicabilă cu data de 03.07.2006 ,data la care autorizația era emisă a cuprins și imobilele aflate în „Zonele construite protejate”.

În cauză însă aplicabilitate o are textul art. 49 lit. d din Legea 422/2001 în forma inițială, până la modificarea apărută prin Legea 259/2006, potrivit principiului neretroactivității legii civile.

Din interpretarea dispozițiilor art. 49 lit. d în vigoare la data eliberării autorizației de construire ce formează obiectul cauzei ,rezultă că în competența Consiliului General al Municipiului București era dată numai eliberarea autorizațiilor de construire sau desființare pentru monumente istorice sau imobilele aflate în zona de protecție a acestora.

Art. 8 alin. 1 din Legea 422/2001 în vigoare la data eliberării autorizației de construire ce face obiectul cauzei, prevedea că pentru fiecare monument istoric se instituie o zona de protecție în care se asigură conservarea integrală a monumentului istoric și a cadrului său construit natural.

Art. 8 alin. 4 la rândul său arată că procedura de delimitare și instituire a zonei de protecție se stabilește prin ordin al Ministerului Culturii și Cultelor care va fi publicat în M.O. în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a legii.

Art. 59 din Titlul VII al aceleiași legi - Dispoziții tranzitorii și finale - prevede la rândul său că până la instituirea zonei de protecție al fiecărui monument istoric potrivit art. 8 se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 metri în localitățile urbane.

După republicarea Legii 422/2001 delimitarea și instituirea zonei de protecție este reglementată prin art. 9 care menține obligativitatea delimitării zonei de protecție dar menționează că se face simultan cu clasarea bunului ca monument istoric-dispozițiile art. 59 rămân neschimbate.

Prin adresa nr. 6108/02.12.2008 emisă de Ministerul Culturii și Cultelor se arată ca monumentul istoric Catedrala Catolica Sf. Iosif a fost clasat în acest sens prin Hotărârea nr. 2/1992 actualizată în anul 2004 prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004.

Din ordinul Ministerului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004 publicat în MO nr. 646 bis /16 iulie 2004 rezultă ca la poziția 402 Catedrala Romano-Catolică Sf. Iosif a fost clasată ca monument istoric fără însă să se instituie odată cu această clasare și zona de protecție potrivit dispozițiilor Legii 422/2001 enunțate mai sus.

Ca atare așa cum rezultă de altfel din toate înscrisurile depuse la dosar și susținerile chiar ale intimetei reclamantei procedura de clasare a fost realizată, fără să se fi realizat topografic și delimitarea zonei de protecție așa cum prevăd dispozițiile art. 8 (devenită art. 9 după republicare) din Legea 422/2001.

Clasarea acestui obiectiv ca monument istoric încă din anul 1992 și reconfirmată în anul 2004, așa cum s-a arătat mai înainte, face ca dispozițiile art.59 din Legea 422/2001 care institua o zonă de protecție provizorie să-și înceteze aplicabilitatea.

În această situație, în cauză, nu se poate reține incidența art. 49 lit. d (actualmente 48 lit. d) din Legea 422/2001 prin care prevede că eliberarea autorizațiilor de construire pentru imobilele din zonele de protecție a monumentelor istorice să se facă de către Consiliul Local al Municipiului București.

Ca urmare a neaplicării art.49 lit. d din Legea 422/2001 incidente sunt dispozițiile art.4 alin. 2 din Legea 50/1991 privind autorizarea lucrărilor de construire, competența eliberării autorizației în speță aparținând Primarului sectorului 1 București care a și eliberat-o.

Faptul că nu există delimitată o zonă de protecție cu privire la monumentul istoric Catedrala Catolica Sf. Iosif rezultă chiar din documentația de urbanism care face referire numai la existența unei zone protejate și care potrivit art. 1 alin. 2 din Legea 5/2000 este definită ca fiind zonele naturale sau construite, delimitate geografic și/sau topografic, care cuprind valori de patrimoniu natural și/sau cultural și sunt declarate ca atare pentru atingerea obiectivelor specifice de conservare a valorilor de patrimoniu, noțiune ce nu poate fi confundată cu zona de protecție obligatoriu a fi instituită pentru fiecare monument istoric odată cu clasarea acestuia, potrivit Legii 422/2001.

Diferența dintre cele două noțiuni - elemente respectiv, zona de protecție și zona protejată rezulta chiar din dispozițiile art. 5 alin 2 din Legea 5/2000 care prevede ca autoritățile administrației publice locale, cu sprijinul autorităților publice centrale cu atribuții în domeniu, vor delimita, în baza unor studii de specialitate, în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, zonele de protecție a valorilor de patrimoniu cultural, legea specificând pentru cele prevăzute în anexa nr. III, unde la cap. k - Biserici și Ansambluri Mănăstirești - Biserica Romano Catolica Sf. Iosif București nu este nominalizată.

Dar organele cu atribuții în domeniu aveau obligația să delimiteze topografic zona de protecție pentru acest monument istoric odată cu clasarea lui potrivit legii speciale în domeniu respectiv Legea 422/2001.

Nici reclamanta prin apărărilor făcute pe tot parcursul soluționării cauzei nu susține și nu face dovada existenței unei zone de proiecție a monumentului istoric în cauză, ci arată că acest edificiu se află în zona construită protejată CP 1 Zona 16, invocând incidența Legii 5/2000.

În cauză însă aplicabile sunt dispozițiile Legii speciale 422/2001 invocate chiar de reclamanta intimată în susținerea apărărilor sale și ca temei juridic al acțiunii prin care a solicitat anularea autorizației de construire.

Instituirea zonei de protecție pentru fiecare monument istoric trebuia făcută așa cum arată dispozițiile art.8 din Legea 422/2001, în termen de 3 luni de la intrarea în vigoare a legii sau odată cu clasarea obiectivului. Obligația legală de a efectua acest lucru fiind prevăzută în sarcina Ministerului Culturii și Cultelor în colaborare cu Comisia Națională a Monumentelor Istorice.

Faptul că în cauză - Catedrala Catolica Sf. Iosif din București a fost clasată ca monument istoric în anul 1992 și reconfirmată în 2004, fără ca odată cu aceasta să se delimiteze și zona de protecție, potrivit dispozițiilor art.9 alin. 2 din Legea 422/2001 culpa aparține administrației cu atribuții în domeniu, situație ce nu poate prejudicia terțele persoane fizice sau juridice în exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate cu referire la proprietățile învecinate, ceea ce ar duce la încălcarea art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul Adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Nu se poate vorbi de o eroare în ceea ce privește amplasarea și dimensiunile construcției, deoarece în documentația de urbanism și în special avizele date de Ministerul Culturii și Cultelor nr. 1083/2001, 80/Z/06.02.2006 - filele 1078 și 1124 dosar Vol. I Tribunalul Dâmbovița precum și cel emis de Primăria Municipiului București sub nr. 464525/04.07.2005 prin care prelungește avizul de urbanism - fila 1082 același dosar, se menționează expres - construcția va avea funcțiune mixta, spații, expoziții, săli conferințe, birouri de lux la etajele 1-4 birouri firma et. 5-18, subsoluri cu 200 de locuri de parcare, înălțime la cornișa - 74 m.

Împotriva hotărârilor Consiliului local al municipiului București și al Sectorului 1 București în termenul legal prevăzut de Legea 554/2004 nu s-a declanșat nici un fel de acțiune în contencios administrativ prin care să se solicite anularea totală sau parțială a acestora, nici chiar de reclamantă care avea cunoștința de acest lucru cel puțin de la data când și-a exprimat un acord valabil prin adresa nr. C-890 din 19.11.1999. În concluzie, atâta timp cât, în cauză, nu s-a făcut dovada existenței unei zone de protecție față de monumentul istoric Catedrala Catolica Sf. Iosif, așa cum prevăd dispozițiile Legii 422/2001, eliberarea autorizației cu respectarea documentației de urbanism, în speță de Primarul Sectorului 1 București s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale în materie privind competența, aplicabile fiind art. 4 alin. 2 din Legea 50/1991.

Cu privire la lipsa avizului comun al Ministerului Culturii și Cultelor și al Ministerului Transportului Construcțiilor și Turismului, motive invocate de către recurenți în recursurile formulate (avizele fiind date separat de aceste instituții) Curtea a reținut că, critica este într-adevăr întemeiată deoarece în lipsa dovezilor privind instituirea unei zone de protecție în ceea ce privește monumentul istoric în cauză, potrivit procedurii instituite de Legea 422/2001, nu au incidență art. 10 lit. a din Legea 50/1991 în forma existentă la data emiterii autorizației și care prevedea că, pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții în zonele asupra cărora s-a instituit, potrivit legii, un anumit regim de protecție prevăzut în planurile de amenajare a teritoriului și în documentațiile de urbanism aprobate, solicitantul va obține avizul comun al MCC și MTCT.

Referitor, la acordul în forma autentică a Arhiepiscopiei, lipsa acestuia în această formă nu poate duce la nulitatea actului administrativ. Aceasta întrucât acordul în forma autentică este condiționat potrivit Anexei 1 pct. 2.5.6. din Legea 50/1991 numai dacă sunt necesare măsuri de intervenție asupra clădirilor învecinate („acordul vecinilor, conform prevederilor legale în vigoare, exprimat în formă autentică, pentru construcțiile noi, amplasate adiacent construcțiilor existente sau în imediata lor vecinătate - și numai dacă sunt necesare măsuri de intervenție pentru protejarea acestora".)

Or, cum în cauză, așa cum rezultă din documentația care a stat la baza emiterii autorizației, nu se impunea acest lucru, acordul reclamantei în forma autentică nu era necesar. Din interpretarea dispozițiilor legale sus citate rezultă cu claritate că acest acord în forma autentică se impunea numai dacă ar fi fost necesară o intervenție directă asupra proprietății vecine, ceea ce nu s-a considerat a fi posibil potrivit documentațiilor emise în cauză și care au stat la baza autorizației de construire.

De altfel reclamanta intimată și-a exprimat acordul pentru realizarea clădirii prin adresa nr. C-890 din 19.11.1999 din conținutul căreia rezultă că se cunoșteau toate caracteristicile acestei clădiri atât ca amplasament cât și ca funcționalitate, deoarece se arata în mod expres - prin adresa de acord datată 19.11.1999 „ca din prezentarea proiectului rezultă că urmează a se construi o clădire relativ înaltă de birouri pe latura sudică se va amenaja o piață cu deschidere mai largă care se propune a fi numită Piața Catedralei, spațiu ce poate deveni unul din punctele de referință din București și se conchide ca proiectul va contribui la transformarea pozitivă a zonei, piața nou creată va constitui un spațiu public de valoare în evidențierea catedralei în oraș și în susținerea spațiilor publice din vecinătatea Căii Victoriei”.

Este adevărat că ulterior, după circa 2 ani, reclamanta intimată a încercat să-și retragă acordul valabil exprimat. Acordul de fapt reprezintă exprimarea unui consimțământ valabil în favoarea celui ce-1 solicită, consimțământ care poate îmbrăca orice formă. Revenirea asupra acestuia, după 2 ani, cum s-a întâmplat în cauză, nu mai poate produce efecte juridice cu referire la stabilitatea actelor juridice în general și a celor administrative în special, care produc efecte juridice din momentul emiterii lor, revocarea nemaiputând avea loc după intrarea lor în circuitul civil.

Curtea a mai reținut că față de celelalte motive de recurs menționate de către părți cu privire la modalitatea de soluționare a excepțiilor invocate pe parcursul soluționării cauzei respectiv lipsa calității procesuale active a reclamantei pe considerentul că nu și-a dovedit calitatea de persoană vătămată, excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile sunt nefondate, deoarece au fost soluționate irevocabil prin încheierea din 10 iulie 2007 pronunțată de Tribunalul Dolj și Decizia Curții de Apel Craiova 4809/21.09.2007 în sensul respingerii lor.

Împotriva Deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, *Arhiepiscopia Romano – Catholică București* a formulat cerere de revizuire.

Revizuirea și-a întemeiat cererea de revizuire pe dispozițiile art. 322 pct. 2 Cod procedură civilă „Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: 2. dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut” și pe disp. art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ „Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată”.

În ceea ce privește primul motiv de revizuire, art. 20 alin. (3) din Legea 554/2004 privind contenciosul administrativ stabilește că „în cazul admiterii recursului, instanța de recurs, modificând sau casând sentința, va rejudeca litigiul în fond, dacă nu sunt motive de casare cu trimitere. Când hotărârea primei instanțe a fost pronunțată fără a se judeca fondul, cauza se va trimite, o singură dată, la această instanță.”

Recurenta arată că în fața instanței de fond s-a cerut anularea autorizației de construire nr. 179/18/B/24.02.2006, motivele de nulitate fiind invocate prin cererea de chemare în judecată:

- autorizația este emisă de un organ necompetent;
- lipsa avizului Ministerului Culturii și Cultelor;

- lipsa acordului în forma autentică pentru construcții care presupun măsuri de protecție pentru clădirile învecinate și pentru amplasarea de construcții cu altă destinație decât a clădirilor învecinate;

- încălcarea zonei de protecție a monumentelor istorice din zona urbană, de 100 m;

- perturbarea serviciului religios;

- obținerea PUD-ului și avizului MCC înainte de a obține concesiunea asupra celor două terenuri, lipsa unor avize, nelegalitatea avizului ISC cu trimitere la avizul nr. 3332/14.10.2005;

și prin cererea precizătoare:

- Încălcarea avizului 3CA/18.01.2000 care arată că sunt interzise funcțiunile poluante în zonă;

- nelegalitatea avizului 18CA6/19.05.2004 emis de Primăria Sectorului 1 întrucât încalcă reglementarea PUZ unde CUT = max.4;

- încălcarea avizului nr. 346/2717.07.2001 întrucât se concesiionaseră 186 m.p. și avusese loc schimbarea proiectului; nelegalitatea acestui aviz în condițiile în care Arhiepiscopia își retrăsese avizul;

- încălcarea avizului 80Z/06.02.2006 întrucât nu s-a efectuat expertiza obligatorie prealabilă autorizării construcției;

- nelegalitatea „expertizei tehnice-studiu de impact”, care nu reprezintă o expertiză tehnică, astfel cum era obligatoriu impusă;

- nulitatea de drept conform art. 22 din Legea nr. 422/2001 ca urmare a faptului că lipsesc avizele legale iar cele obținute sunt încălcate.

- alte motive de nelegalitate legate de concesiuni și certificatele de urbanism;

Totodată, prin cererea depusă la termenul din data de 11.12.2008, a fost solicitată și analizarea actelor și a operațiunilor premergătoare emiterii autorizației de construire, în condițiile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, nelegalitatea oricăruia dintre acestea atrăgând nulitatea actului administrativ la baza căruia stau necompetența primarului sectorului 1 de a emite Certificatele de urbanism nr. 221/15, B/15064 din 06.02.2004 și nr. 1973/83 B/5701 din 13.06.2005 și emiterea fără respectarea dispozițiilor legale a următoarelor avize: Avizul MLPTL nr. 81/2001, Avizul MLPTL nr. 82/2001, Avizul MCC nr. 346/Z/2001, Avizul MCTC-DGATUPL nr. 162 in 27.01.2006, Avizul CTUAT nr. 14/39/20.07.2005 emis de Direcția de Urbanism și Amenajarea Teritoriului - CUT = 8,1, POT = 46%, Avizul CTUAT nr. 14/39/20.07.2005 emis de Direcția de Urbanism și Amenajarea Teritoriului - CUT = 8,1, POT = 53%.

Precum și a lipsurilor la autorizare:

- Lipsa acordului SRI;

- Lipsa documentației care a stat la baza HGCMB nr. 158/2000(PUZ);

- Lipsa expertizelor solicitate anterior autorizării construcției, inclusiv expertizarea Catedralei Sf. Iosif;

- Lipsa unei soluții privind plastica fațadelor anterior emiterii autorizației de construire, deși aceasta era o condiție prealabilă autorizării;

- Lipsa avizului comun MCC – MTCT, necesar potrivit HG nr. 723/2002 privind înființarea Comisiei interministeriale pentru zone construite protejate;

- Lipsa avizului specific de mediu, actul prezentat fiind fără semnătură, sigiliu și înregistrare de către Agenția pentru protecția mediului București;

- Lipsa procedurii de licitație pentru concesiunea celor două terenuri în suprafață totală de 186 m.p., prin contractele de concesiune nr. 675/24.09.2002 și nr. 1887/08.12.2005;

- Lipsa planurilor folosite, conform declarației autentificate a dlui. Arsene Vladimir (fila 789 din dosar), la Ministerul Culturii pentru obținerea avizului nr.

346/Z/17.07.2001 al Secțiunii Tehnice de Arhitectura și Inginerie a Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice, vizate spre neschimbare.

Revizuenta arată că instanța de recurs, avea obligația legală, în caz de admitere a recursului, de a analiza din nou fondul dreptului, adică a se pronunța în limitele investirii prin cererea de chemare în judecată și a cererilor ulterioare formulate în dosar și a analiza integral cererea sa.

Cu toate acestea, instanța de recurs a purces la judecarea recursurilor și modificarea sentinței recurate fără a se mai preocupa de soluționarea cererii adresate în fond, de analizare a actelor și operațiunilor prealabile emiterii autorizației, deși o astfel de competență și obligație îi revenea în temeiul art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 „(2) Instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării.”

În acest fel a fost încălcat cadrul procesual stabilit de reclamantă, nefiind analizate operațiunile administrative a căror nelegalitate atrage nulitatea autorizației de construire.

Deși s-a cerut analizarea acestor operațiuni prealabile instanța de recurs a ignorat în cuprinsul analizei și pronunțării sale să lămurească legalitatea operațiunilor respective. Stabilirea nelegalității operațiunilor administrative ar determina și anularea autorizației de construire, astfel încât pentru aceste motive apreciază ca admisibil acest motiv de revizuire.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de revizuire roagă a se avea în vedere încălcarea principiului priorității dreptului comunitar sub următoarele aspecte:

1. Protecția acordată de către dreptul comunitar monumentelor istorice și ansamblurilor de arhitectură cu valoare națională, europeană și universală;
2. Protecția acordată proprietății de către dreptul comunitar;
3. Protecția acordată de către dreptul comunitar persoanelor în vederea asigurării unui proces echitabil.

1. Protecția acordată de către dreptul comunitar monumentelor istorice și ansamblurilor de arhitectură cu valoare națională, europeană și universală.

Catedrala romano-catolică "Sfântul Iosif" a fost recunoscută ca monument istoric încă din anul 1955, conform HCM nr. 661/1955, fiind înscrisă la acea dată în secțiunea dedicată orașului București, Raionul Gh. Gheorghiu-Dej, la poziția nr. 122 a "LISTEI MONUMENTELOR DE CULTURĂ DE PE TERITORIUL ROMÂNIEI" aprobată prin Hotărârea Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române nr. 1160/1955. Conform art. 3 din H.C.M. nr. 661/1955 atribuirea sau pierderea calității de monument de cultură se face de Consiliul de Miniștri, iar atribuirea calității de monument istoric Catedralei s-a făcut prin H.C.M. nr. 1160/1955.

Lista Monumentelor Istorice pentru orașul București din anul 1992, cuprinde Catedrala Sf. Iosif cu codul 41 B 0194, lista fiind aprobată de Comisia națională a Monumentelor și Ansamblurilor și Siturilor Istorice (fila 1022 dos fond). Prin adresa nr. 3926/07.07.1992 emisă de Ministerul Culturii -DMASI către Primăria Municipiului București, se aduce la cunoștință acestuia faptul că în ședința din data de 27.05.1992 CNMASI a validat Lista monumentelor istorice din Municipiul București, listă în care Catedrala Sf Iosif se regăsește la pag. 27 poz. 1 iar Palatul Episcopal Mitropolitan (denumit casa parohială) la poz. 3.

În prezent atât Catedrala Romano-Catolică "Sf Iosif" cât și Palatul Episcopal Mitropolitan sunt clasate ca monumente istorice după cum urmează:

a. Catedrala „Sfântul Iosif” din București, construită între anii 1875-1884 după planurile arhitectului vienez Friedrich Schmidt, supranumit Michelangelo al secolului al XIX-lea, este monument istoric și de arhitectură cu valoare națională și universală, fiind înscrisă în prezent pe lista monumentelor istorice a Ministerului Culturii și Cultelor la poziția
402 B-II-m-A-18132. Conform codului LMI 2004 ea este inclusă în grupa "A" fiind "monument istoric de valoare națională și universală".

b. În incinta Arhiepiscopiei Romano - Catolice București, alături de Catedrala Sfantul Iosif, împreună cu Institutul Teologic Sfânta Tereza, se mai afla și Palatul Episcopal Mitropolitan. Acesta, construit în anul 1925, după planurile arhitectului Ferdinand Hoeflich este și el monument istoric, fiind înscris în prezent pe lista monumentelor istorice a Ministerului Culturii și Cultelor la poziția 404 B-II-m-B-18134. Palatul este inclus în grupa "B" fiind monument istoric reprezentativ pentru patrimoniul cultural local.

În privința celor două noțiuni cu care operează legislația română, ansambluri și zone protejate, urmează a fi avut în vedere faptul că art. 49 lit d) din Legea nr. 422/2001 a avut în vedere ansamblurile și siturile istorice considerate zone protejate conform Legii nr. 5/2000.

1.2. Prioritatea dreptului comunitar în fața dreptului intern.

Regula în materia raportului dintre dreptul intern și cel internațional rezultă din prevederile art. 11 care stabilesc că tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, adică incorporarea le face interpretabile și aplicabile după aceleași reguli ca și toate celelalte norme care provin de la puterea de stat.

Prin excepție de la aceasta regulă, art. 20 din Constituție stabilește că tratatele internaționale care reglementează în materia drepturilor omului trebuie interpretate și aplicate în dreptul intern în deplină armonie cu prevederile constituționale și legale, iar în caz de contraritate sau simple neconcordanțe, Prioritatea de aplicare vor avea actele internaționale în detrimentul reglementărilor interne.

A doua excepție este consacrată de art. 148 alin 2 („Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”). Această excepție este explicată de Curtea de Justiție a Comunității Europene prin faptul că „dispoziții legale interne, indiferent de modul în care ar fi adoptate sau formulate, nu ar putea avea prioritate față de regulile juridice care rezultă din Tratat, un izvor independent de drept, datorită naturii speciale și originale a ultimelor, altfel dreptul comunitar ar fi privat de caracterul său de sistem juridic al unei comunități (de state) și însuși fundamentul juridic al Comunității ar fi pus la îndoială (CJCE 6/64 -Costa v. Enel)

În decizia Simmental, Curtea de Justiție a indicat că incumbă fiecărui judecător să dea eficiență imediată principiului aplicării prioritare a dreptului comunitar și să îndepărteze dreptul național incompatibil. Prin urmare, dreptul intern al tuturor statelor membre trebuie să fie în concordanță deplină cu dreptul comunitar, indiferent de ierarhia internă a normelor respective. În acest sens, statul nu poate invoca nici chiar dispozițiile sale constituționale pentru a nu se aplica o normă comunitară.

Aceste principii sunt adoptate și de către instanțele naționale care au stabilit că, în raport cu dreptul național, regulile dreptului comunitar au caracter de ordine publică, așa încât în cercetarea și judecarea unei cauze, judecătorul național este ținut să examineze din oficiu incidența lor (ICCJ, Secția civilă și de proprietate intelectuală, Dec. Nr. 2620/2007, dos. nr. 2945/107/2006).

Judecătorul național, în calitate de prim judecător al C.E.D.O., are obligația de a asigura efectul deplin al normelor acesteia, asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională, fără să aștepte abrogarea acesteia de către legiuitor (C.E.D.O., Hotărârea din data de 26.04.2007, cauza D.P.C România). Judecătorul național, este competent să asigure deplin aplicarea dreptului comunitar, îndepărtând sau interpretând, în măsura necesară, un act normativ național, care i s-ar opune. În contextul aderării României la Uniunea Europeană sunt aplicabile atât dispozițiile Tratatului de Instituire a Comunității Europene, cât și celelalte norme și principii ale dreptului comunitar și ale tratatelor și convențiilor la care statele membre sunt parte. În măsura în care normele dreptului intern vin în contradicție cu cele comunitare, prioritare sunt dispozițiile dreptului comunitar, în acord cu principiile preeminentei și efectului direct al dreptului comunitar, consacrate și de prevederile art. 148 alin. 2 din Constituția României.

1.3. Protejarea patrimoniului cultural in dreptul comunitar.

Principiul fundamental, cu privire la protejarea patrimoniului cultural, care este comun tuturor cartelor și tratatelor internaționale, însușite de statul roman, este cel al protejării integrate efective și active a monumentelor istorice. Patrimoniul cultural național astfel conservat este considerat a fi parte a patrimoniului european și/sau mondial, bucurându-se de protecția întregii comunități. Catedrala Sf. Iosif, așa cum am arătat mai sus, este și ea parte a acestui patrimoniu european și universal, fiind clasificată în acest sens prin legislația națională.

Regulile de drept comunitar având caracter de ordine publică, obligă statele membre să ia toate măsurile legislative și administrative astfel încât obiectivele să fie puse în practică.

Tratatele și convențiile invocate de revizuire în susținerea cererii sunt:

Carta Internațională de la Veneția asupra conservării și restaurării Monumentelor, 1964 prevede în art. 6 că „conservarea unui monument implică și pe aceea a cadrului corespunzător. Când cadrul tradițional mai există, acela trebuie conservat și orice construcție nouă, orice amenajare ce ar putea altera raporturile de volum și culoare trebuie interzise”.

Convenția pentru Protejarea Patrimoniului Cultural și Național Mondial UNESCO, 1972 - acceptată de România prin Decretul nr. 187/1990 definește prin art. 1 patrimoniul cultural ca fiind format din monumente și situri. Prin monumente se înțelege opere de arhitectură, de sculptură sau pictură monumentală sau structuri de natură arheologică, inscripții, locuințe sau combinații între aceste trăsături care sunt de valoare universală deosebită din punct de vedere al istoriei, artei sau științei.

Mai mult decât atât, se cere ca prin legislație, guvernul național, în cazurile pe care le consideră a fi de o importanță covârșitoare, să își păstreze puterea de a modifica deciziile autorităților regionale sau locale, care afectează patrimoniul arhitectural, inclusiv, în special, deciziile cu privire la construcții noi neharmonizate, în zone de interes istoric.

Alături de actele normative menționate mai sus, în dreptul comunitar operează și alte reglementări care stabilesc reguli privind protejarea patrimoniului cultural național, european și mondial:

- Rezoluția (76) 28 cu privire la adaptarea sistemelor legislative și a reglementărilor naționale la exigențele conservării integrate a patrimoniului arhitectural, prin care se impune conservarea integrată a moștenirii culturale a monumentelor și siturilor ceea ce presupune o întreagă arie de măsuri menite să asigure perpetuarea moștenirii, întreținerea și ca parte a mediului adecvat, natural sau construit, utilizarea acestuia și adaptarea sa la nevoile societății;

- Convenția culturală europeană - Paris 1954 - stabilește prin art. 5 faptul că fiecare parte contractantă va considera obiectele care au o valoare culturală europeană și care sunt sub controlul său făcând parte integrantă din patrimoniul cultural comun al Europei și va lua măsurile necesare pentru salvarea lor și pentru a facilita accesul la ele;

- Carta pentru Conservarea Orașelor și Zonelor Istorice, Toledo, 1986, art. 8: „noile funcțiuni și activități trebuie să fie compatibile cu caracterul orașului sau zonei istorice”; art. 14: „orașele istorice trebuie protejate împotriva dezastrelor naturale sau riscurilor precum poluarea sau vibrațiile în scopul prezervării patrimoniului și pentru securitatea și bunăstarea rezidenților”.

- Carta de la Washington pentru Salvagardarea Orașelor Istorice, 1987, art. 10: „în cazul în care apare necesară (...) construirea unor clădiri noi, orice completare va respecta organizarea spațială existentă, îndeosebi subdivizarea ariilor urbane și scara acestora, așa cum impune calitatea și valoarea de ansamblu a construcțiilor existente”; art. 12: „circulația vehiculelor trebuie strict reglementată în interiorul cartierelor istorice”; art. 14 „trebuie luate măsuri preventive contra oricăror factori nocivi (îndeosebi poluarea și vibrațiile)”.

Regulile dreptului comunitar rezultate din convenții și tratate pot fi sintetizate astfel:

- Patrimoniul arhitectural este expresia de neînlocuit a bogăției și diversității culturii europene, constituind moștenirea comună a tuturor popoarelor.

- Patrimoniul arhitectural european nu este format numai din monumentele noastre cele mai importante, ci și din ansamblurile de clădiri care constituie orașele și satele noastre adiționale în contextul lor natural sau construit.

- Monumentele pierd mare parte din valoarea lor dacă acest context este alterat;

- Acest patrimoniu este în pericol, fiind amenințat de ignoranță, de timp, de diverse forme de degradare, de abandon, de un anumit gen de urbanism care favorizează distrugerea sa, atunci când autoritățile atribuie excesivă atenție intereselor economice și exigentelor traficului, de specula funciară și imobiliară care anulează cele mai bune planuri, de poluare și vibrații. Centrele istorice europene, cu clădirile, piețele și traseul străzilor constituie o importantă legătură între trecut, prezent și viitor ele cuprind prețioase elemente ale patrimoniului arhitectural; sunt memoria orașului și contribuie la identificarea generațiilor prezente și viitoare, au un rol considerabil în crearea unui sentiment de comunicare și solidaritate între popoarele Europei;

- Centrele istorice ale orașelor trebuie să fie salvate ca simboluri ale patrimoniului european cultural și istoric;

- Planificarea urbană și teritorială trebuie să includă exigenta conservării integrate a patrimoniului arhitectural ceea ce implică necesitatea inventarierii clădirilor, ansamblurilor arhitecturale și a siturilor, cu delimitarea zonelor perimetrice de protecție.

- Conservarea integrată îndepărtează amenințările. Conservarea unui monument implică și pe aceea a cadrului corespunzător. Când cadrul tradițional mai există, acela trebuie conservat și orice construcție nouă, orice amenajare ce ar putea altera raporturile de volum și culoare trebuie interzise. Construirea unor clădiri noi sau orice completare va respecta organizarea spațială existentă, îndeosebi subdivizarea ariilor urbane și scara acesteia, cu favorizarea conservării acelor clădiri valoroase integrate într-un mediu rural sau urban specific. Noile funcțiuni și activități trebuie să fie compatibile cu caracterul orașului sau zonei istorice protejate, circulația vehiculelor trebuie strict reglementată în interiorul cartierelor istorice iar protecția trebuie să se extindă prin măsuri preventive împotriva dezastrelor naturale sau riscurilor precum poluarea sau vibrațiile și a oricărui factori nocivi în scopul prezervării patrimoniului și pentru securitatea și bunăstarea rezidenților;

- Includerea conservării, animării și punerii în valoare a patrimoniului arhitectural este un element major în politica culturală, mediu și amenajare a teritoriului. Statele trebuie să ia măsuri efective și active pentru protecția, conservarea și punerea în valoare a patrimoniului cultural. În acest sens, este obligatoriu să se ia măsurile corespunzătoare din punct de vedere legislativ, științific, tehnic, administrativ și financiar pentru identificarea, protejarea, conservarea, prezentarea (punerea în valoare) și reabilitarea patrimoniului.

1.4. *Protejarea patrimoniului cultural în dreptul intern.*

În dreptul intern, protejarea patrimoniului cultural istoric își găsește reglementarea esențială prin intermediul Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, Legii nr. 5/2000 privind urbanismul și amenajarea teritorială.

Textele de lege la care ne raportăm în analiza noastră sunt cele prin care se da aplicare, prevederilor internaționale referitoare la protecția integrată a patrimoniului cultural. Astfel, Legea nr. 5/06.03.2000 - privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a III - a zone protejate stabilește prin art. 10. - ca „până la delimitarea prin studii de specialitate a zonelor de protecție a valorilor de patrimoniu cultural, prevăzute în anexa nr. III, în condițiile art. 5 alin. (2), se instituie zone de protecție a monumentelor istorice, de 100 metri în municipii și orașe, de 200 metri în comune și de 500 metri în afara localităților.

1.5. *Contrarietăți între dreptul comunitar și dreptul intern în ceea ce privește protejarea patrimoniului cultural.*

Așa cum s-a evidențiat în paragraful 1.3., în conformitate cu dreptul comunitar, patrimoniul cultural național (în care sunt cuprinse și monumentele istorice), trebuie să-i fie asigurată o conservare integrată. În baza normei comunitare, legiuitorul roman a stabilit prin Legea nr. 422/2001, art. 8 alin 1 că „pentru fiecare monument istoric se instituie zona sa de protecție, prin care se asigură conservarea integrată a monumentului istoric și a cadrului său construit sau natural”.

Atât din prevederile dreptului comunitar cât și din prevederile art. 8 alin 1 din Legea 422/2001 rezulta indubitabil că unui monument istoric nu-i poate lipsi zona de protecție pentru a-i fi asigurată conservarea integrată. Zona de protecție a monumentului istoric este parte integrată a acestuia, și indisolubil legată de bunul respectiv și de titularul dreptului de proprietate asupra monumentului istoric, ca un veritabil accesoriu al dreptului de proprietate asupra monumentului.

Nu poate fi conceput un monument istoric fără zona de protecție întrucât aceasta este modalitatea de conservare integrată a acestuia, iar zona de protecție este o garanție a eficienței normelor europene de protejare a valorilor culturale naționale, parte a patrimoniului european.

Prin urmare, rezultă că orice normă din dreptul intern care ar lăsa un monument istoric fără o zona de protecție încalcă, prevederile dreptului comunitar. Într-o atare situație, judecătorul național este obligat să examineze din oficiu normele dreptului comunitar, normele dreptului intern, și să le îndepărteze pe acestea din urmă în condițiile în care constată contrarietăți cu primele.

Nici una din prevederile legale reținute de instanța de recurs nu poate avea nici un efect atât timp cât aplicarea lor ar conduce la lipsirea monumentului istoric de zona sa de protecție, întrucât o astfel de situație aduce atingere în mod direct protejării integrate a monumentului istoric, astfel cum este aceasta stabilită prin normele comunitare și transpusă în mod expres în legislația internă prin art. 8 alin. 1 din Legea nr. 422/2001.

Ca urmare, atât prevederea de la art. 8 alin. 2 cât și prevederea de la art. 8 alin. 4 din Legea nr. 422/2001 (aceasta din urma reținută în mod explicit de instanța de recurs în motivarea soluției pronunțate), nu pot avea efect contrar art. 8 alin. 1 din Legea nr. 422/2001 și normelor comunitare de protejare a monumentelor istorice, ci urmează a fi înlăturate de la aplicare în măsura în care elimină protecția efectivă a monumentului istoric prin lipsirea sa de zona de protecție.

Principiul conservării integrate în cadrul său natural sau construit și punerii în valoare prin interzicerea oricărei construcții care prin volum, culoare, materiale, destinație sau alte caracteristici alterează cadrul în care se află monumentul istoric și protecția sa efectivă, primează asupra oricărei măsuri interne care ar lipsi în mod direct monumentul de zona sa de protecție și asupra oricărei metodologii, proceduri sau operațiuni care ar limita protecția efectivă sau ar conduce la anihilarea acestei protecții.

În aceste condiții, art. 5 alin. 2 din Legea nr. 5/2000, reținut de instanța de recurs în motivarea soluției, urmează a fi înlăturat de la aplicare, în măsura în care prin natura obligației imposibil de îndeplinit cuprinsă în acesta ar avea ca efect lipsirea monumentului istoric de zona sa de protecție.

Ca urmare a celor expuse, rezultă că nici una din normele indicate de instanța de judecată în recurs nu poate constitui temeiul legal al soluției adoptate, iar protecția monumentului istoric clasat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 422/2001 este asigurată de norma cuprinsă în art. 10 alin. 1 din Legea nr. 5/2000 - legea privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a III-a - zone protejate conform căruia „până la delimitarea prin studii de specialitate a zonelor de protecție a valorilor de patrimoniu cultural, prevăzute în anexa nr. III, se instituie zone de protecție a monumentelor istorice, de 100 metri în municipii și orașe, de 200 metri în comune și de 500 metri în afara localităților.

2. Protecția acordată proprietății de către dreptul comunitar.

Prin cererea de chemare în judecată s-a arătat că se prevalează și de dispozițiile art. 44 și 136 din Constituția revizuită, dispoziții care garantează dreptul nostru de proprietate asupra monumentelor istorice din ansamblul construit al Arhiepiscopiei Romano-Catolice București.

Conform prevederilor Legii 422/2001 „Monumentele istorice fac parte integrantă din patrimoniul cultural național și sunt protejate prin lege. Activitățile și măsurile de protejare a monumentelor istorice se realizează în interes public” Prin urmare, interesul public este cel ce determină asigurarea unei protecții speciale asupra monumentelor, atât din partea statului cât și din partea oricărei persoane, indiferent dacă este titularul unor drepturi.

Protecția integrată a monumentelor istorice prin instituirea obligatorie a unei zone de protecție a acestora, conduce la o veritabilă extensie legală a atributelor dreptului de proprietate al titularului monumentului istoric prin instituirea unei servituți de protecție a monumentului istoric pe terenurile învecinate iar pentru titularii dreptului de proprietate asupra imobilelor situate în zona de protecție a monumentelor istorice conduce la o limitare a dreptului de proprietate, permisă atât de Constituția României (art. 44 alin. 1 - Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege), de tratatele la care aceasta este parte (CEDO, art. 1 Protocolul nr. 1 - statele au dreptul de a adopta legile pe care le considera necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor conform interesului general - statele contractante sunt îndreptățite să controleze modul de exercitare a dreptului de proprietate potrivit interesului general - case of the Holy Monasteries c. Greece nr. 13092/87), de Codul civil (art. 480) și de legile speciale incidente în domeniu (Legea nr. 5/2000 - art. 10 alin. 1 și Legea nr. 422/2001 - art. 8 alin. 1).

În zona de protecție a Catedralei Romano-Catolice a fost cumpărat un teren de către întimata Millennium Building Development SRL, teren extins prin concesionarea fără licitație publică a încă două parcele alăturate, situate de asemenea în zona de protecție a monumentului istoric.

Față de imperativul conservării integrate a patrimoniului cultural național și european se impune protecția specială a Catedralei Sf. Iosif și Palatului Episcopal Mitropolitan prin aplicarea priorității a obligațiilor dreptului comunitar. Față de această prioritate, instanța de recurs trebuia să supună unei analize încălcarea dreptului de proprietate (art. 44 din Constituție) al Arhiepiscopiei Romano-Catolice prin raportare la înțelesul art. 1 din Protocolul 1 la Convenție precum și prin raportare la art. 8 alin. 1 din Legea 422/2001. Prin acest mod de judecată, cu neobservarea înțelesului dreptului comunitar și a constrângerilor dreptului comunitar, instanța de judecată a pronunțat o hotărâre a cărei revizuire se impune.

3. Protecția acordată de către dreptul comunitar persoanelor în vederea asigurării unui proces echitabil.

Pentru a se realiza o protecție eficientă a judecării în mod echitabil a procesului nu este suficientă consacarea unor drepturi materiale fiind necesară existența unor garanții fundamentale de procedură, de natură să întărească mecanismul de apărare a acestor drepturi. Acesta este obiectul principal al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Dreptul la un proces echitabil consacră principiul fundamental al preeminenței dreptului (c. Sunday Times - 1979), în speță a preeminenței dreptului comunitar și internațional față de dreptul intern. Procedurile extraordinare sunt incluse în câmpul de aplicare a art. 6 din Convenție. Ori de câte ori, în statele părți la Convenție au fost instituite proceduri de apel sau de recurs acestea sunt supuse exigentelor art. 6 (c. Delcourt 1970). De asemenea, Curtea a statuat că în lumina prevederilor art. 6 coroborate cu art. 13 din Convenție, statul trebuie să asigure existența unor recursuri interne efective prin care să se împiedice executarea măsurilor contrare Convenției și ale căror consecințe sunt potențial ireversibile.

Neasigurarea de către instanța de recurs a preeminenței dreptului comunitar față de dreptul intern a dus la încălcarea prevederilor Convenției Europene a Drepturilor Omului, prevederi care sunt aplicabile cu prioritate față de dreptul intern.

Încălcarea fundamentală a normelor de procedură constă în aceea că instanța de recurs nu a dat curs obligației de ordine publică de a invoca și de a pune în discuția părților dreptul comunitar și internațional și preeminența acestuia față de dreptul intern contradictoriu sau neconcordanț. Această obligație este instituită atât prin tratatele privind statutul de membru al Uniunii Europene cât și din prevederile speciale ale art. 21 din Legea 554/2004 care sancționează în mod expres cu o cale de atac specială exact încălcarea preeminenței dreptului comunitar. Obligația aplicării cu prioritate a dreptului internațional este asumată de statul român prin norma constituțională privind îndeplinirea cu buna credință și întocmai a tratatelor la care România este parte (art. 11 Constituție).

În concluzie, revizuirea Arhiepiscopia Romano – Catholică a solicitat admiterea cererii de revizuire a deciziei civile nr. 1025/25.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, decizie pronunțată în recurs și care evocă fondul, fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate stabilite de prevederile art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă și de prevederile art. 21 alin 2 din Legea 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În urma admiterii cererii de revizuire, a solicitat modificarea în parte a hotărârii atacată, în sensul respingerii recursurilor promovate de S.C. Millenium Building Development SRL și Primarul sectorului 1 București și menținerea sentinței civile nr. 122/27.02.2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița ca legală și temeinică.

Prin întâmpinare Primarul Sectorului 1 București a solicitat respingerea cererii de revizuire ca inadmisibilă.

În motivare, a arătat că, în baza art. 322 din Codul de Procedură civilă, revizuirea Arhiepiscopia Romano Catholică București a formulat cerere de revizuire nemotivată, deși prin raportare la cele 9 puncte ale art. 322, niciunul nu își găsește aplicabilitatea în speță. Potrivit literaturii de specialitate, cazurile în care este incidentă această cale extraordinară de atac sunt de strictă interpretare întrucât produc grave efecte părților și stabilității raporturilor juridice. Întrucât revizuirea își are legitimarea în săvârșirea unor greșeli care se raportează, de regulă, la elementele de fapt ale judecății, consideră că nici unul dintre motivele reglementate de legiuitor nu pot fi aplicate în cauză.

Totodată, prin întâmpinare a mai solicitat să se verifice dacă cererea de revizuire s-a depus cu respectarea art. 324 din Codul de Procedură civilă, în caz contrar intervenind tardivitatea formulării cererii de revizuire.

Revizuirea și-a întemeiat cererea pe art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă, situație în care legiuitorul a stabilit că termenul de o lună se va socoti de la pronunțare, deci în speța de față, la data de 25.06.2009, ultima zi de depunere a motivelor de revizuire fiind 25.07.2009.

În privința celui de-al doilea motiv de revizuire întemeiat pe disp. art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, cererea trebuia depusă în termen de 15 zile de la comunicare, însă hotărârile irevocabile nu se comunică părților, fapt ce, susține intimata îndreptățește instanța să socotească acest termen de la data afișării pe site-ul Curții de Apel Ploiești a Deciziei nr. 1025/209 respectiv, de la 23.07.2009. În situația în care termenul legal de 15 zile nu a fost respectat, nici aceste motive de revizuire nu vor putea fi primite întrucât sunt tardiv formulate.

Legiuitorul în art. 322 pct. 2 Cod procedură civilă a vizat inadvertențele dintre obiectul pricinii supus judecății și ceea ce s-a pronunțat deși nu s-a cerut (extra petita), nu s-a pronunțat deși s-a cerut (minus petita) și s-a dat mai mult decât s-a cerut (plus petita). Textul articolului este intrinsec legat de ceea ce partea a solicitat a fi dedus judecății și nu de examinarea legalității hotărârii prin intermediul motivelor de recurs. În sensul acestui text, prin „lucru cerut” se înțeleg numai cererile care au fixat cadrul litigiului, au determinat limitele acestuia și au stabilit obiectul pricinii supus judecății, care se reflectă în dispozitiv. În acest sens a făcut referire la Decizia nr. 6578 din 11 octombrie 2007 pronunțată de Î.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală.

În privința celui de-al doilea motiv de revizuire întemeiat pe disp. art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, a arătat că, în speța de față, este supusă revizuirii o decizie pronunțată în recurs care nu se comunică părților, iar din punct de vedere procedural, nu este clar dacă pot fi atacate cu revizuire numai sentințele pronunțate în primă instanță rămase definitive și irevocabile sau și deciziile din recurs. Termenul de 15 zile prevăzut de legiuitor în art. 21 alin. 3 din Legea nr.554/2004 curge de la comunicarea hotărârii însă hotărârile irevocabile nu se comunică părților.

În materia revizuirii, dreptul comun îl reprezintă Codul de procedură civilă, iar Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este un act normativ cu caracter special, care, potrivit regulii speciale generalibus derogant, derogă de la normele dreptului comun și, totodată, se completează cu acestea, în măsura în care nu este prevăzută în mod expres o altă reglementare. De aceea, consideră că revizuirea pe acest motiv este inadmisibilă, hotărârile irevocabile necomunicându-se părților.

Art. 21 alin 2 din legea nr. 554/2004 reprezintă un caz special de revizuire ce vizează pronunțarea unor hotărâri irevocabile date cu aplicarea greșită a legii naționale, în situații în care aceasta era contrară unor prevederi ale legislației comunitare, cu aplicabilitate prioritară, preeminentă.

Se poate observa că revizuirea reia motivele de nulitate din cererea introductivă invocând chestiuni de fond, fapt inadmisibil în această fază procesuală.

În ceea ce privește susținerea revizuirii că judecătorii Curții de Apel Ploiești nu au pus în discuție nici un moment, aplicarea normelor și principiilor **comunitare** pentru protejarea patrimoniului istoric, încălcând astfel obligația prevăzută de art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, învederează instanței că inițiativa unui proces aparține părților iar rolul activ al judecătorului nu trebuie să afecteze principiul disponibilității și al echilibrului procesual dintre părți. Rolul activ al judecătorului trebuie să se îmbine cu obligația părților de a –și proba pretențiile și apărările, precum și cu obligațiile de a-și exercita drepturile procesuale cu bună credință. În consecință, nu se poate reproșa judecătorilor că au încălcat prevederile art.129 alin.5 din Codul de procedură civilă întrucât nici la judecata fondului și nici în recurs, revizuirea nu a invocat incompatibilitatea unei dispoziții naționale cu dreptul comunitar sau nesocotirea dreptului comunitar (tratate constitutive, regulamente și directive, respectiv totalitatea reglementărilor cu caracter juridic emise de organismele Comunității Economice Europene care reglementează raporturi juridice cu conținut economic) deși aceasta a fost reprezentată de apărători care conform Legii nr.51/1995 și a Statutului profesiei de avocat aveau obligația să le reprezinte interesele în mod temeinic.

În cauză au formulat cerere de intervenție accesorie numiții: **Municipiul București – prin primarul general, Asociația Salvați Bucureștiul, Asociația Familiilor Catolice „Vladimir Ghika, Asociația „Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți” și Ministerul Culturii și Patrimoniului Național București.**

Municipiul București – prin primarul general a justificat interesul formulării cererii de intervenție, arătând că are obligația de a asigura protecția și conservarea Catedralei „Sf. Iosif” monument istoric arhitectural și de cult, care face parte din patrimoniu național și european, în interesul asigurării deplinei manifestări religioase a unui Cult, persoana juridică de drept public, ai cărui membri sunt afectați în drepturile lor protejate de art.9 din Convenție și art.29 din Constituție, în interesul conservării domeniului public din Municipiul București succedând emitentului actului atacat, în prerogativa de control în domeniul urbanismului și asupra zonelor de protecție a monumentelor istorice și în conformitate cu atribuțiile ce-i revin Primarului, autorității locale.

Prin întâmpinarea la cererea de intervenție accesorie a Municipiului București, Primarul Sectorului 1 București a solicitat respingerea cererii de intervenție pentru următoarele motive:

1. Inadmisibilitatea formulării cererii de intervenție accesorie.

Cererea de intervenție accesorie a fost formulată cu încălcarea limitelor cadrului procesual, întrucât revizuirea fiind o cale de atac nu declanșează un litigiu nou, ci reprezintă numai o fază procesuală a aceleiași cauze, ceea ce face ca în mod firesc ea să nu se poată desfășura decât în cadrul procesual deja existent în etapele procesuale anterioare.

Revizuirea fiind o cale extraordinară de atac, de retractare, nu permite modificarea cadrului procesual stabilit de instanța a cărei hotărâre se atacă în sensul revizuirii.

Prin urmare, este inadmisibilă formularea unei cereri de intervenție în această cale de atac – C.A. București, secția a III-a Civilă Decizia 3204/2001-2002.

2 Excepția lipsei calității de reprezentant.

Având în vedere faptul că cererea de intervenție a fost semnată și ștampilată de către avocații intimitei, dar la dosarul cauzei nu s-a depus dovada calității de reprezentant în sensul existenței unei delegații avocațiale, rezultă în mod evident o inadvertență de ordin a conduce la ideea că nu s-a făcut dovada calității de reprezentant pentru semnarea și susținerea cererii de intervenție, de unde rezultă de asemenea un abuz de drept evident, care are doar ca scop tergiversarea judecării cauzei.

3.Excepția lipsei de interes a cererii de intervenție accesorie formulată de Municipiul București.

Intervenientul Municipiul București nu justifică în cauză un interes actual motivat prin aceea că dorește apărarea drepturilor celui pentru care a intervenit, deoarece pe de o parte, finalitatea, respectiv scopul de a formula o cerere de intervenție accesorie, este acela de a formula apărări în susținerea intereselor celui pentru care a intervenit, cu motive și dovezi noi în sprijinul celor deja formulate și nicidecum care să fie aceleași cu cele deja susținute de cel pentru care s-a formulat cererea de intervenție.

4. Inadmisibilitatea apărărilor formulate de către intervenient în ceea ce privește motivele care privesc revizuirea.

Legiuitorul în art. 322 pct. A Cod procedură civilă a vizat inadvertențele dintre obiectul pricinii supus judecării și ceea ce s-a pronunțat deși nu s-a cerut (extrapetita), nu s-a pronunțat deși s-a cerut (minus petita) și s-a dat mai mult decât s-a cerut (plus petita).

În acest sens a făcut referire la decizia nr. 6578 din 11 octombrie 2007 pronunțată de Î.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală. După cum se poate observa în acest caz nu poate fi vorba de o încălcare a principiului disponibilității ca urmare a pronunțării extra petita, plus petita și minus petita de către Curtea de Apel Ploiești prin soluționarea recursurilor, fapt ce rezultă din minuta hotărârii.

Pct. 9 al art.322 din Codul de procedură civilă nu poate fi aplicat în cauză întrucât nu există o hotărâre definitivă a Curții Europene a Drepturilor Omului care să fi constat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorită unei hotărâri judecătorești.

Prin cererea de intervenție accesorie în sprijinul Arhiepiscopiei Romano-catolice București, **Asociația Salvați Bucureștiul**, a solicitat admiterea în principiu a cererii de intervenție, admiterea cererii de revizuire, iar pe fond, susținerea sentinței civile nr. 122/2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița.

În motivarea cererii sale, subscrisa a arătat că în conf. cu art. 1 (1) a) din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, "sunt asimilate persoanei vătămate și organismele sociale care invocă vătămarea unui Interes public".

Conform art. 2 (1) al Statutului, Asociația "Salvați Bucureștiul" are ca obiectiv "dezvoltarea durabilă și armonioasă a Bucureștiului și a localităților din România".

Conform statutului, printre obiectivele asociației se numără:

- dezvoltarea durabilă și armonioasă a Bucureștiului și a localităților din România;
- păstrarea patrimoniului arhitectural-urbanistic și istoric al Bucureștiului și al localităților din România;
- cultivarea și respectarea transparenței în deciziile autorităților centrale și locale relative la arhitectura-urbanism, protecția patrimoniului și protecția mediului;
- întărirea controlului civic asupra administrației locale.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. 7 din același Statut, una dintre activitățile sale este atacarea în Instanță a deciziilor ilegale ale autorităților locale și centrale în probleme ce țin de

domeniile arhitecturii și urbanismului, al protecției monumentelor, al protecției mediului înconjurător și, în general, de calitatea locuirii.

Finalitatea urmărită a acțiunilor prevăzute de art. 2 alin 7 din Statut este restabilirea legalității pretins încălcate prin emiterea/adoptarea actului atacat, respectiv apărarea interesului reprezentat de necesitatea satisfacerii nevoilor publice legate de gestionarea spațială a teritoriului și de protecția monumentelor istorice în acord cu valorile sociale ocrotite prin actele normative menționate.

Fața de cele arătate, în considerarea dispozițiilor art. 1 raportat la art. 2 lit, s) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și art. 2 lit c) din O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, intervenienta apreciază că justifică pe deplin interesul promovării cererii.

Asociația Familiilor Catolice „Vladimir Ghika” și Asociația „Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți au formulat cerere de intervenție accesorie în interesul revizuienței Arhiepiscopia Romano Catolică București, în scopul protejării și conservării patrimoniului cultural național din care face parte Catedrala Sf. Iosif București și Palatul Episcopal Mitropolitan, monumente istorice arhitecturale și de cult, parte a patrimoniului european, sediu al Arhiepiscopiei Romano-Catolice București și al asociațiilor interveniente.

Având în vedere:

- dispozițiile art. 2 din Legea nr. 422/2001 conform căreia activitățile și măsurile de protejare a monumentelor istorice se realizează în interes public. Prin protejare se înțelege ansamblul de măsuri menite să asigure, conservarea și punerea în valoare a monumentelor istorice și integrarea lor social-economică și culturală în viața colectivităților locale;

- faptul ca sediul Asociației este în str. General Berthelot nr. 19, într-o clădire monument istoric - Palatul Episcopal Mitropolitan, acesta beneficiind de o zona de protecție având o raza de 100 m, în interiorul căreia se află și investiția Cathedral Plaza, care ne afectează și periclitează activitățile subscrisei;

- solicitarea celor 5 032 cetățeni din petiția „Salvați Locurile de Suflet - Protejați Catedrala Sf. Iosif și monumentele istorice de patrimoniu" (anexata) - numărul semnatarilor petiției on-line de pe www.petitionHne.ro este de la data prezentei, acesta fiind în continua creștere;

- faptul că exercitarea activităților de cult, ceea ce presupune și conservarea, utilizarea și punerea în valoare a lăcașelor aparținând cultului respectiv, la nivel național și internațional, este o activitate de interes public;

- Catedrala Sf. Iosif nu este doar a preoților, ci și a credincioșilor indiferent de confesiune, a tuturor celor care cred din suflet în Dumnezeu, precum și a poporului român

Astfel încât solicită admiterea cererilor de intervenție, întrucât consideră că justifică interes în formularea acestora.

În fine, în cauză a mai formulat cerere de intervenție accesorie în interesul revizuienței Arhiepiscopia Romano Catolică București și **Ministerul Culturii și Patrimoniului Național București**.

În motivare a arătat că, Primarul Sectorului 1 București a emis în data de 24.02.2006 autorizația de construire nr. 179/1B/B/43074 prin care a fost autorizată executarea lucrărilor de construire a imobilului de birouri Cathedral Plaza din strada General Berthelot, nr. 11-15, sector 1, București, cu nesocotirea explicită a dispozițiilor imperative ale Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată.

În scopul încuviințării, în principiu, a cererii roagă a se reține că este autoritatea publică centrală de specialitate care elaborează strategiile și normele specifice de protejare a monumentelor istorice, având în același timp și obligația de a urmări și asigura aplicarea acestor norme și strategii (art. 7 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice).

Prin urmare, orice fel de intervenție de tipul celei sesizate de reclamanta-revizuentă care vine să afecteze starea unui imobil monument istoric protejat de lege, cade în competența Ministerului Culturii și Patrimoniului Cultural, în ceea ce privește activitatea de protejare a monumentului în cauză

Art. 59 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, prevede foarte clar care este regimul zonei de protecție a monumentului și cum trebuie respectată această zonă până la instituirea ei printr-un act normativ ierarhic, inferior legii ca forță juridică (hotărâre de guvern sau ordin de ministru): "Până la instituirea zonei de protecție a fiecărui monument istoric potrivit art. 9 se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localități urbane, 200 m în localități rurale și 500 m în afara localităților, măsurată de la limita exterioară, de jur-împrejurul monumentului istoric". Orice altă interpretare s-ar da de către părțile părâte-intimate din acest dosar sau din alte dosare, contravine în mod explicit acestei dispoziții legale, care, nu întâmplător este inclusă în capitolul "dispoziții tranzitorii și finale".

Mai arată că, imobilul pe care doresc să îl protejeze a fost clasat ca monument de arhitectură chiar de către regimul comunist prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1160/23.06.1955 (poziția 22).

Prin Hotărârea Comisiei Naționale a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice nr. 2/1992, Catedrala Romano-Catolică a fost clasată ca monument istoric, iar Palatul Arhiepiscopal ca monument de arhitectură.

Prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 279/2000, zona în care se află Catedrala este clasată ca zonă protejată.

Prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/08.07.2004, pozițiile 402 și 404, Catedrala și Palatul sunt incluse în Lista Monumentelor istorice, clasa A, de importanță națională și universală.

Prin adresa nr. 66/15.01.2009, Institutul Național al Monumentelor Istorice subliniază la rândul său că în calitate de monument istoric de importanță națională și universală, Catedrala beneficiază de o zonă de protecție de 100 de metri de la limita construcției, astfel cum prevede Legea nr. 422/2001, art. 59, în vigoare la data emiterii autorizației și pe deplin aplicabil, astfel cum s-a demonstrat.

În pofida acestor reglementări imperative ale legii speciale (legea specială derogă de la legea generală), părțile-intimate au autorizat și au edificat o construcție de birouri la mai puțin de 2 metri de Catedrală și de Palatul Arhiepiscopal. Construcția denumită Cathedral Piazza se ridică pe o suprafață de teren de peste 1000 mp și are o înălțime de 75 de metri numărând 19 etaje. Această clădire a fost ridicată împotriva Legii nr. 422/2001, cu încălcarea explicită a art. 59, astfel cum am arătat, punând în pericol înseși existența fizică a Catedralei și Palatului Arhiepiscopal.

Prin încheierea de ședință din 29.10.2010, curtea a respins încuviințarea în principiu a cererilor de intervenție formulate de Municipiul București – prin Primarul General, Asociația Salvați Bucureștiul, Asociația Familiilor Catolice Vladimir Ghika, Asociația Pro-Vita pentru Născuți și Nenăscuți București și Ministerul Culturii și Patrimoniului Național cu următoarea motivare:

Intervenția accesorie, reglementată de art. 49 alin. 1 și 3 Codul de procedură civilă, este o modalitate de intervenție a unor terțe persoane într-un proces aflat pe rolul unei instanțe. Practic este o modalitate de modificare a cadrului procesual stabilit de către reclamant prin cererea introductivă.

Conform dreptului comun, cadrul procesual stabilit la judecata în primă instanță nu poate fi modificat în căile de atac (vezi art. 294 și art. 316 coroborat cu art. 294 din Codul de procedură civilă). Cu privire la cererea de intervenție în interesul uneia din părți, dispozițiile art. 51 din Codul de procedură civilă instituie o excepția, aceasta putând fi formulată „chiar înaintea instanței de recurs”.

În materie procedurală, excepțiile sunt de strictă interpretare așa încât, instanța nu poate extinde aplicarea dispozițiilor art. 51 din Codul de procedură civilă și la calea de atac a revizuirii, cale de atac extraordinară de retractare în cadrul căreia nu mai poate fi modificat cadrul procesual fixat de reclamant. De altfel, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (și

a fostei Curți Supreme de Justiție) este în același sens, apreciind ca inadmisibilă formularea unei cereri de intervenție accesorie în calea de atac a revizuirii.

Analizând cererea de revizuire formulată de către revizuianta Arhiepiscopia Romano Catolică București, curtea reține, în primul rând, că aceasta a fost formulată în termen.

Astfel, primul motiv de revizuire invocat se întemeiază pe dispozițiile art. 322 pct. 2 Cod procedură civilă iar cererea se formulează, conform art. 324 alin. 1 din același act normativ, în termen de o lună de la pronunțare. Cel de-al doilea motiv de revizuire invocat se întemeiază pe dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ iar cererea se introduce în termen de „15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare.”

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 104 Cod procedură civilă „actele de procedură trimise prin poștă instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea lui.”

Din actele dosarului rezultă că decizia nr. 1025 a fost pronunțată de Curtea de Apel Ploiești la data de 25.06.2009 iar cererea de revizuire a fost depusă la oficiul poștal la data de 10.07.2009, în termenul de 15 zile prevăzut de art. 21 alin. 2 din Legea 554/2004 și de o lună prevăzut de art. 324 alin.1 Cod procedură civilă.

Referitor la fondul cererii de revizuire, curtea va analiza, în primul rând, al doilea motiv invocat de revizuiantă și va reține următoarele:

Dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ stabilesc un motiv de revizuire special, care se adaugă la cele prevăzute de art. 322 Cod procedură civilă, constând în „pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată.”

Principiul priorității dreptului comunitar este reglementat de Constituția României în art. 148 alin. 2 care prevede că „... urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”

Mai importante, însă, sunt reglementările comunitare în materie, atâta timp cât România, fiind stat membru al Uniunii Europene trebuie să respecte legislația comunitară și să-și îndeplinească obligațiile asumate prin aderarea la tratatele comunității.

Tratatele constative conțin doar două texte referitoare la problema preeminenței dreptului comunitar, art. 10 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene (prevedere destul de generală referitoare la obligațiile statelor membre izvorâte din tratat) și art. 249 alin.2 din TCE care statuează că regulamentele adoptate de organismele comunitare sunt obligatorii în toate elementele lor și direct aplicabile în toate statele membre. Cea care a consacrat acest principiu este jurisprudența Curții Europene de Justiție, prin hotărâri istorice precum Hotărârea Flaminio Costa c. ENEL din 15.07.1964, Hotărârea Van Gend & Loos din 05.02.1963, Hotărârea Simmental I din 15.12.1976, Hotărârea Simmenthal II din 09.03.1978, Hotărârea Factortame I din 19.06.1990. Jurisprudența ulterioară a Curții a afirmat, a explicat și detaliat obligațiile rezultate din consacrarea acestui principiu.

Astfel, au fost consacrate alte principii izvorâte din principiul foarte larg al preeminenței dreptului comunitar și anume: principiul aplicabilității directe a dreptului comunitar, principiul efectului direct a actelor comunitare, obligația de a nu aplica dreptul național contrar dreptului comunitar, obligația de interpretare a normelor interne conform dreptului comunitar, asigurarea eficienței depline a dreptului comunitar, angajarea răspunderii statelor membre pentru nerespectarea dreptului comunitar.

Pentru aplicarea acestui principiu este răspunzător judecătorul național așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene de Justiție. Astfel, în Hotărârea din 19.06.1990 The

Queen împotriva Secretary of State for Transport, ex parte: Factortame Ltd. și alții pronunțată în cauza C-213/89 Curtea arată clar că „instanțele naționale sunt cele care au sarcina, în temeiul principiului cooperării prevăzut la art. 5 din tratat, să asigure protecția juridică ce izvorăște, pentru justițiabili, din efectul direct al dispozițiilor de drept comunitar.

De asemenea, Curtea s-a pronunțat în sensul că ar fi incompatibilă cu cerințele inerente ale însăși naturii dreptului comunitar orice dispoziție națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară, ce ar avea ca efect diminuarea eficienței dreptului comunitar prin faptul de a nega instanței competente să aplice acest drept prerogativa de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol, chiar temporar, în calea eficienței depline a normelor comunitare.”

Din analiza celor două hotărâri pronunțate în dosar, respectiv sentința nr. 122/27.02.2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița și decizia nr. 1025/2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești rezultă că instanțele au interpretat în mod diferit dispozițiile art. 59 coroborate cu art. 8 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice.

Astfel, Tribunalul Dâmbovița a considerat că, atâta timp cât nu s-a stabilit printr-un act administrativ al autorității publice competente zona de protecție a Catedralei „Sf. Iosif” din București aceasta este delimitată conform art. 59 din Legea nr. 422/2001, respectiv pe o rază de 100 de metri măsurată de la limita exterioară, de jur-împrejurul monumentului istoric. Dimpotrivă, Curtea de Apel Ploiești a apreciat că dispozițiile art. 59 din Legea privind protecția monumentelor istorice sunt aplicabile numai până la data clasificării monumentului istoric întrucât, conform art. 8 alin. 2 din aceeași lege „delimitarea și instituirea zonei de protecție se realizează simultan cu clasarea bunului imobil ca monument istoric, în condițiile legii.”

A apreciat Curtea de Apel Ploiești că, atâta timp cât Catedrala „Sf. Iosif” a fost clasată ca monument istoric, făcând parte din grupa A – monumente istorice de valoare națională și universală, prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004 publicat în Monitorul Oficial al României nr. 646 bis /16 iulie 2004 fără a se stabili totodată și zona de protecție a acestuia, acest monument nu are nici o zonă de protecție. Rezultă că, monumentul istoric nu va mai beneficia de reglementările restrictive de autorizare a construcțiilor ce se vor a fi edificate în imediata vecinătate a sa iar includerea sa în patrimoniul cultural de interes național sau universal nu va produce nici un efect. Interpretând în acest mod textele de lege citate protecția efectivă acordată de lege acestor monumente devine una pur declarativă.

De asemenea, Tribunalul Dâmbovița a constatat că documentația care a stat la baza emiterii autorizației de construire nr. 179/18/B/43074/2006 nu este completă lipsind avizul Ministerului Culturii și Cultelor precum și expertiza tehnică pentru stabilirea stării fizice a structurii de rezistență a Catedralei Sf. Iosif și pentru stabilirea efectului pe care proiectul „Cathedral Plaza” îl poate avea asupra acesteia (expertiză tehnică impusă prin certificatul de urbanism). Dimpotrivă, Curtea de Apel Ploiești a constatat că documentația care a stat la baza emiterii autorizației de construire este completă.

Curtea constată că interpretarea dispozițiilor 59 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice dată de Curtea de Apel Ploiești vine în contradicție cu legislația comunitară, în primul rând cu dispozițiile art. 151 din TCE care stabilesc cu valoare de principiu cooperarea dintre Uniunea Europeană și statele membre în vederea conservării și protejării patrimoniului cultural de importanță europeană.

Principiul protecției patrimoniului cultural european a fost afirmat constant prin nenumărate acte ale instituțiilor Uniunii Europene precum Rezoluția Parlamentului European privind protecția patrimoniului arhitectural și arheologic din 14.09.1982, Rezoluția Parlamentului European privind conservarea patrimoniului arhitectural și arheologic comunitar din 28.10.1988, Rezoluția Parlamentului European privind protecția patrimoniului arhitectural și a bunurilor culturale din 12.02.1993, Rezoluția Parlamentului European privind aplicarea Convenției cu privire la protecția patrimoniului cultural și natural universal (adoptată de UNESCO la data de

16.11.1972 la Paris) în statele membre ale UE din 16.01.2001 (2000/2036 (INI)), Rezoluția Parlamentului European privind protecția patrimoniului european natural, arhitectural și cultural din zonele rurale și insulare din 07.09.2006 (2006/2050 (INI)), Rezoluția Consiliului European din 20.01.1997 privind integrarea aspectelor culturale în acțiunile comunitare ș.a.

Un alt act care face parte din dreptul comunitar întrucât a fost adoptat de Uniunea Europeană cu procedura prevăzută de art. 300 din TCE, este Convenția asupra protecției și promovării diversității expresiilor culturale, adoptată de UNESCO la Paris la 20 octombrie 2005. Această convenție a fost adoptată de UE prin Decizia Consiliului Uniunii Europene nr. 2006/515/EC din 18.05.2006 și de România prin Legea nr. 248/2006 publicată în Monitorul Oficial nr. 559/28.06.2006.

Protecția patrimoniului cultural este reglementată și de Directiva Consiliului nr. 85/337/CEE din 27.06.1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului așa cum a fost modificată prin Directiva Consiliului nr. 97/11/CE din 03.03.1997 care includ, printre factorii de mediu ocrotiți și „bunurile materiale și patrimoniul cultural” (art. 3). Directiva nr. 85/337/CEE din 27.06.1985 modificată prin Directiva nr. 97/11/CE din 03.03.1997 a fost transpusă în dreptul național prin HG nr. 918/2002, HG nr. 1213/2006.

Dispozițiile art. 2 alin. 1 din Directivă stabilesc obligația statelor membre de a adopta toate măsurile necesare, înaintea acordării autorizării, pentru a se asigura că proiectele care pot avea efecte importante asupra mediului prin natura, mărimea sau localizarea lor constituie obiectul unei evaluări a efectelor lor. Aceste proiecte sunt definite în art. 4 din același act comunitar. Articolul 3 din Directivă stabilește că evaluarea impactului asupra mediului „identifică efectele directe și indirecte ale unui proiect asupra următorilor factori : a) om, faună și floră; b) sol, apă aer, climat și peisaj; c) interacțiunea dintre factorii enumerați la prima și a doua liniuță; d) bunuri materiale și patrimoniu cultural. Proiectul privind edificarea construcției „Cathedral Plaza” având destinația birouri, centru comercial și parcare auto este cuprins în anexa II la Directivă „proiecte de dezvoltare urbană, inclusiv construcția centrelor comerciale și a parcarilor auto” așa încât este suspus dispozițiilor acesteia așa cum a fost ea transpusă în dreptul intern.

Deși instituțiile Uniunii Europene nu au adoptat acte normative de armonizare a normelor administrative ale statelor membre în acest domeniu, tocmai pentru a proteja diversitatea expresiilor culturale ale acestora, nu înseamnă că principiul conservării și protejării patrimoniului cultural de importanță europeană consacrat prin art. 151 alin. 2 din TCE nu este obligatoriu pentru statele membre.

Cum Catedrala „Sf. Iosif” din București a fost clasificată în categoria A – monument istoric reprezentativ pe plan universal pentru cultura Românească înseamnă că aceasta face parte din patrimoniul cultural de importanță europeană. Rezultă că, în cauză, instanțele naționale aveau obligația să aplice cu prioritate dreptul comunitar în materie cu atât mai mult cu cât dispozițiile art. 59 din Legea nr. 422/2001 a fost instituit tocmai pentru a asigura protecția deplină a monumentelor istorice menite a distinge cultura Românească în spațiul cultural european.

Încălcarea dreptului comunitar de către autoritățile române, respectiv a dispozițiilor art. 151 TCE, a fost afirmată clar de Parlamentul European în Declarația privind necesitatea luării unor măsuri de Protecție a Catedralei Romano - Catolice „Sf. Iosif” din București, România – monument istoric și de arhitectură aflat în pericol publicată în Jurnalul Oficial nr. 227E seria C din 04.09.2008, pag. 162-163.

De asemenea, reținerea de către Curtea de Apel Ploiești a faptului că documentația care a stat la baza emiterii autorizației de construire este completă în lipsa expertizei menite a analiza efectul pe care proiectul „Cathedral Plaza” îl poate avea asupra Catedralei „Sf. Iosif” încalcă dispozițiile Directivei nr. 85/337/CEE așa cum a fost modificată prin Directiva nr. 97/11/CE. Or, autoritatea administrativă emitentă a autorizației de construire nr.

179/18/B/24.02.2006 trebuia să respecte și să aplice acquis-ul comunitar în temeiul obligațiilor asumate de Statul Român prin Acordului european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993 (ratificat prin Legea nr. 20/1993) și Protocoalele la acesta, cu atât mai mult cu cât parte din legislația privind legislația privind cultura și mediul fusese deja transpus în dreptul național (ex. Directiva nr. 85/337/CEE transpusă prin HG nr. 918/2002).

Față de cele arătate, curtea va constata că decizia nr. 1025/25.06.2009 a fost pronunțată cu încălcarea principiului priorității dreptului comunitar fiind aplicabile dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ așa încât va declara admisibilă cererea de revizuire formulată pe acest motiv.

Referitor la criticile intimatului Primarul Sectorului 1 București prin care arată că decizia nr. 1025/25.06.2009 nu face parte dintre cele care pot fi atacate cu cerere de revizuire conform art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 întrucât textul legal nu prevede expres că pot fi atacate și hotărârile date în recurs, cu atât mai mult cât termenul de depunere a acestor cereri curge de la comunicare iar hotărârile irevocabile nu se comunică părților, curtea le va respinge pentru următoarele motive:

Dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 nu fac decât să adauge la motivele de revizuire a unei hotărâri un nou motiv, special, constând în încălcarea principiului priorității dreptului comunitar față de dreptul național. Rezultă că, în ceea ce privește hotărârile ce pot face obiectul revizuirii este deplin aplicabil dreptul comun, respectiv dispozițiile art. 322 Cod procedură civilă care prevede că revizuirea poate privi o hotărâre rămasă definitivă în instanța de apel sau prin neapelare precum și o hotărâre dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul. Or, decizia nr. 1025/2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești este o hotărâre dată în recurs dar care evocă fondul.

Pe de altă parte, într-adevăr hotărârile irevocabile nu se comunică din oficiu de către instanță dar comunicarea se poate face la cerere, situație prevăzută expres de către dispozițiile art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004.

Referitor la celelalte critici formulate de intimatul Primarul Sectorului 1 București în concluziile scrise precum și cele ale intimatului SC Millennium Building Development SRL București din concluziile scrise referitoare la inexistența unor norme comunitare obligatorii privind protecția patrimoniului cultural și arhitectural care să fi fost încălcate de către Curtea de Apel Ploiești, curtea a enumerat mai sus legislația comunitară aplicabilă în speță.

De asemenea, curtea va observa că dispozițiile art. 148 alin. 2 din Constituția României prevede clar prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene față de dreptul național și numai atunci când se referă la legislația secundară impune și condiția ca acestea să fie reglementări comunitare cu caracter obligatoriu.

Primul motiv de revizuire a deciziei nr. 1025/2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești invocat de către revizuianta Arhiepiscopia Romano – Catolică București nu este întemeiat.

Astfel, în primul rând obiectul recursului îl constituie hotărârea atacată, iar prin sentința nr. 122/27.02.2009, Tribunalul Dâmbovița a admis în parte cererea reclamantei dispunând anularea autorizației de construire nr. 179/18/B/43074/24.02.2006 emisă de Primarul Sectorului 1 București respingând celelalte cereri ale reclamantei. Curtea de Apel Ploiești, admitând recursul a modificat în parte această sentință respingând și cererea de anulare a autorizației de construire. Este adevărat că, în conformitate cu dispozițiile art. 315 alin. 3 din Codul de procedură civilă, în caz de casare sau modificare a sentinței instanța care rejudecă fondul trebuie să țină cont de motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată însă, în caz de casare sau modificare parțială, instanța care rejudecă fondul trebuie să se limiteze numai la rezolvarea problemei care a atras casarea sau modificarea. Practic, nu poate fi repusă în discuție acea parte a hotărârii care, nefiind modificată, a intrat în puterea lucrului judecat. De altfel, atâta timp cât instanța de recurs a constatat legalitatea autorizației de construire nr.

179/18/B/43074/24.02.2006 s-a pronunțat implicit și cu privire la întreaga documentație care a stat la baza emiterii acesteia.

Cu privire la recursurile formulate împotriva sentinței civile nr. 122/27.02.2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția comercială și de contencios administrativ, curtea le va respinge pentru următoarele motive:

În primul rând pârâta recurentă S.C. „MILLENNIUM BUILDING DEVELOPMENT” SRL București a invocat, ca prim motiv de recurs, faptul că sentința atacată nu ar cuprinde motivele pe care se sprijină sau cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii – art. 304 pct. 7 Cod procedură civilă.

Curtea constată că, dimpotrivă, instanța de fond a motivat sentința recurată clar și la obiect reținând, în mod corect, necompetența Primarului Sectorului 1 București de a elibera autorizația de construire întrucât, conform art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, competența de eliberare a acestui act administrativ revenea Consiliului General al Municipiului București.

Într-adevăr, în conformitate cu dispozițiile art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 (în vigoare la data eliberării autorizației de construire nr. 179/18/B/43074 din 24.02.2006) „consiliile județene și Consiliul General al Municipiului București au următoarele atribuții (...) eliberează autorizații de construire sau de desființare pentru monumentele istorice sau imobilele aflate în zona de protecție a monumentelor istorice, în ansambluri, situri sau în zona de protecție a acestora, numai cu avizul Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice.”

Dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea privind protejarea patrimoniului cultural stabilesc că „pentru fiecare monument istoric se instituie zona sa de protecție, prin care se asigură conservarea integrată a monumentului istoric și a cadrului său construit sau natural.” De asemenea, legea a avut în vedere și perioada în care se derulează procedura de instituire a zonei de protecție și a stabilit în art. 59 faptul că „până la instituirea zonei de protecție a fiecărui monument istoric potrivit art. 8 se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localități urbane, 200 m în localități rurale și 500 m în afara localităților, măsurată de la limita exterioară, de jur-împrejurul monumentului istoric.”

Așa cum corect a reținut prima instanță, Catedrala Romano – Catolică „Sf. Iosif” și Palatul Mitropolitan Romano - Catolic, situate în str. General Berthelot nr. 17 și 19, Sector 1, București au fost cuprinse în Lista Monumentelor Istorice din 1955, menținute ulterior pe aceleași liste, ultima dintre ele fiind Lista monumentelor istorice aprobată prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004. În această ultimă listă Catedrala Romano – Catolică „Sf. Iosif” figurează la nr. 402 grupa A – monument istoric de valoare națională și universală iar Palatul Mitropolitan Romano – Catolic la nr. 404, grupa B – monument istoric de valoare națională. Din adresele nr. 6108-MI/02.12.2008 și nr. 211-MI/02.02.2009 emise de Ministerul Culturii și cultelor rezultă că, deși inclusă pe lista monumentelor istorice din România, pentru Catedrala „Sf. Iosif” nu a fost emis un ordin individual de clasare a bunului imobil conform art. 7 din Legea nr. 422/2001 (devenit 8 după republicare) și nici nu a fost instituită zona de protecție a acestui monument istoric.

Într-adevăr, din interpretarea unitară a Legii nr. 422/2001 rezultă că, există o procedură de clasare a fiecărui monument istoric în cadrul căreia se stabilește și zona de protecție a acestuia, procedură ce se finalizează fie cu ordinul de clasare a bunului imobil, fie cu hotărâre de neclasare, acte administrative individuale care se comunică proprietarului ori titularului altui drept real asupra imobilului și pot fi contestate conform legii (art. 12, 14, 15 din Lege). Deosebit de procedura de clasare individuală a monumentelor istorice, dispozițiile art. 21 din Legea nr. 422/2001 stabilesc și obligația întocmirii Listei monumentelor istorice care se aprobă prin ordin al Ministrului Culturii și Cultelor care se publică în Monitorul Oficial al României. Aceeași procedură este reglementată și prin Normele metodologice de clasare și evidență a monumentelor istorice aprobate prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2682/2003. În cazul monumentelor istorice Catedrala „Sf. Iosif” și Palatul Mitropolitan Romano – Catolic nu a fost

emis ordinul individual de clasare și nu a fost instituită zona de protecție dar, este evident că ele au fost clasate ca monumente istorice odată ce au fost incluse pe Lista monumentelor istorice aprobată prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004 publicat în Monitorul Oficial al României nr. 646/16.07.2004.

Față de această situație, în mod corect, a constatat prima instanță că, în speță, sunt aplicabile dispozițiile art. 59 din Legea privind protejarea monumentelor istorice. De altfel, chiar dacă s-ar reține că procedura de clasare conform art. 7 a fost finalizată prin aprobarea Listei monumentelor istorice curtea nu poate reține apărările recurente în sensul că, dacă nu a fost stabilită zona de protecție a monumentului istoric odată cu clasarea sa acesta nu mai beneficiază de o asemenea zonă de protecție întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, s-ar încălca principiul protecției patrimoniului cultural european reglementat de art. 151 alin. 2 TCE. Pe de altă parte, dispozițiile art. 59 din Legea nr. 422/2001 instituie o zonă de protecție delimitată pe o rază de 100 m în jurul monumentului istoric până la instituirea efectivă a zonei de protecție prin act administrativ și nu până la data când instituțiile publice abilitate aveau obligația să instituie această zonă. A interpreta altfel această dispoziție legală ar duce la inaplicabilitatea acestor dispoziții legale și la lipsirea monumentului istoric de o protecție efectivă.

Cum proiectul „Cathedral Plaza” prevedea edificarea construcției la aproximativ 8-10 m de zidul exterior al Catedralei „Sf. Iosif”, deci în zona de protecție a monumentului istoric, competent a elibera autorizația de construire era numai Consiliul General al municipiului București.

Hotărârea instanței de fond este motivată atât în fapt cât și în drept iar, în ceea ce privește susținerea că nu au fost indicate motivele pentru care au fost înlăturate apărările sale curtea constată că SC Millennium Building Development SRL București a formulat două întâmpinări, una aflată la fila 198 din dosarul nr. 15.268/3/2006 a Tribunalului București și una aflată la filele 17-22 din dosarul nr. 7222/120/2007 a Tribunalului Dâmbovița precum și concluzii scrise (filele 1245-1252 din dosarul nr. 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița). Apărările invocate de către pârâta recurentă în aceste înscrisuri se referă la interpretarea textelor legale aplicabile și, întrucât instanța a dat o altă interpretare, practic a răspuns și la apărările pârâtelor.

Nici critica referitoare la faptul că hotărârea recurată ar cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii nu poate fi reținută de către curte întrucât, așa cum constant s-a reținut în practica judiciară, hotărârea cuprinde motive contradictorii atunci când din unele rezultă temeinicia pretențiilor supuse judecării iar din altele netemeinicia acestora. Or, din lecturarea considerentelor sentinței rezultă clar că toate motivele sunt în sensul temeiniciei pretențiilor reclamantei. Faptul că, prima instanță a constatat neкомпetența organului emitent al actului administrativ ceea ce atrage nulitatea absolută a actului nu reprezintă un impediment pentru reținerea și a altor motive de nelegalitate a acestuia. Emiterea autorizației de construire în lipsa unor avize obligatorii prevăzute de lege, a acordului notarial al vecinilor și a documentației prevăzute de lege, contrar opiniei recurente, reprezintă motive de nelegalitate a actului administrativ și nu de netemeinicie și nu sunt motive străine de natura pricinii. De asemenea, reținerea în cuprinsul motivării sentinței recurate a deciziei nr. 822/07.07.2008 a Curții Constituționale nu poate constitui un motiv străin de natura pricinii cu atât mai mult cu cât chiar recurenta a invocat excepția de neconstituționalitate arătând că eliberarea unei autorizații de construire nu poate face parte dintre atribuțiile organelor administrative deliberative cum este Consiliul General al municipiului București iar prima instanță nu a făcut decât să respingă aceste argumente invocând și considerentele deciziei Curții Constituționale.

Un alt motiv de recurs invocat de către recurenta SC Millennium Building Development SRL București este cel prevăzut de art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă – „hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii”. Acest motiv de recurs a fost invocat atât cu privire la sentința recurată și anume se susține că instanța de fond, în mod greșit, a făcut aplicarea dispozițiilor art. 48 lit. d din Legea nr.

422/2001 republicată când, la data emiterii autorizației de construire, erau în vigoare dispozițiile art. 49 lit. d din Legea nemodificată, cât și cu privire la încheierea de ședință din 10.07.2007 a Tribunalului Dolj prin care au fost respinse excepția neîndeplinirii procedurii administrative prealabile și cea a lipsei calității procesuale active a reclamantei.

Referitor la nelegalitatea sentinței recurate, curtea va constata că prima instanță a reținut, în mod corect, aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2010 privind protejarea monumentelor istorice nemodificată indicând, într-adevăr că acesta a devenit, după republicare, art. 48 lit. d dar, din reproducerea sa în cuprinsul considerentelor sentinței, rezultă clar că acest text legal a fost avut în vedere. Motivul pentru care a fost reținută aplicabilitatea art. 49 lit. d din Legea privind protejarea monumentelor istorice a fost arătat clar de către prima instanță, construcția care a fost autorizată urma să fie edificată în zona de protecție a Catedralei „Sf. Iosif”, monument istoric de valoare națională și universală.

Sustinerea că, în situația în care se va reține că autorizația de construire trebuia emisă de Consiliul General al municipiului București, instanța de fond trebuia să aibă în vedere că acesta „a dat dezlegare de a se edifica imobilul Cathedral Plaza” nu poate fi reținută de către curte întrucât legea nu prevede o procedură de „a da dezlegare” pentru edificarea unei construcții ci o procedură de autorizare finalizată prin emiterea autorizației de construire. Or, Consiliul General al municipiului București care era competent la acea dată nu a emis autorizația de construire.

Cu privire la excepțiile neîndeplinirii procedurii administrative prealabile și a lipsei calității procesuale active a reclamantei curtea va constata că, prima excepție invocată nu este dată întrucât din adresa emisă de Primăria Sectorului 1 București aflată la fila 21 din dosarul nr. 15268/3/2006 a Tribunalului București rezultă că reclamanta s-a adresat cu plângere prealabilă conform art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, plângere înregistrată sub nr. 9242 din 15.03.2006. Prin adresa nr. 9242/06.06.2006, Primăria Sectorului 1 București a răspuns reclamantei cu indicația de a se adresa instanței de judecată.

Excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei a fost invocată atât de către recurenta SC Millennium Building Development SRL București cât și de recurentul Primarul Sectorului 1 București, instanța urmând a răspunde printr-un considerent comun.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ „orice persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesolutionarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.” Aceași lege, definește în art. 2 lit. a noțiunea de „persoană vătămată” ca fiind „orice persoană fizică sau juridică ori grup de persoane fizice, titulare ale unor drepturi subiective sau interese legitime private vătămate prin acte administrative; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și organismele sociale care invocă vătămarea unui interes public prin actul administrativ atacat,” și în art. 2 lit. o și p noțiunile de interes legitim privat: „posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată;” și interes legitim public: „posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept fundamental care se exercită în colectiv ori, după caz, în considerarea apărării unui interes public”. În primul rând reclamanta are calitatea de persoană vătămată în considerarea faptului că apără un interes legitim public întrucât, așa cum rezultă din dispozițiile art. 2 alin. 2 activitățile și măsurile luate pentru protejarea monumentelor istorice sunt de interes public. Pe de altă parte, reclamanta deține în folosință și administrare Catedrala „Sf. Iosif” așa încât justifică interesul în protejarea acestui imobil. Astfel, nu trebuie pierdut din vedere faptul că acest monument istoric este în același timp și un lăcaș de cult unde persoanele de religie romano catolică își exercită libertatea de a practica un anumit ritual religios, drept protejat prin dispozițiile art. 9 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor

Omului și a Libertăților Fundamentale. Interesul legitim al reclamantei ca reprezentant al tuturor acestor persoane constă în asigurarea și pentru viitor a integrității și frumuseții atât a catedralei ca monument de arhitectură cât și a celorlalte opere de artă înglobate în aceasta (vitrării, pictură, sculptură etc.). Contrar opiniei recurentelor reclamanta nu trebuie să-și dovedească dreptul de proprietate asupra imobilului pentru a justifica vătămarea ci numai un interes legitim public sau privat iar vătămarea nu trebuie să fie neapărat de ordin patrimonial așa încât nu are relevanță faptul că reclamanta a solicitat despăgubiri civile într-un quantum derizoriu.

În fine, nu sunt întemeiate nici susținerile pârâtei recurente în sensul că prima instanță nu a intrat în cercetarea fondului atâta timp cât cererea introductivă a fost soluționată și motivată pe fond și nu în temeiul unei excepții iar din faptul că aceasta și-a însușit apărările reclamantei și nu cele ale pârâtelor nu rezultă că nu a fost cercetat fondul pricinii.

Primarul Sectorului 1 București critică sentința nr. 122/27.02.2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița și încheierea de ședință din 10.07.2007 a Tribunalului Dolj invocând ca motive de nelegalitate și netemeinicie a acestora: respingerea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei; respingerea excepției lipsei interesului reclamantei în formularea acțiunii; respingerea excepției lipsei capacității procesuale de folosință a reclamantei; reținerea, în mod greșit, de către instanța de fond a competenței Consiliului General al municipiului București de eliberare a autorizației de construire conform art. 48 lit. d (fost 49 lit. d) din Legea nr. 422/2001 când competența revenea primarului de sector așa cum rezultă din interpretarea „per a contrario” a art. 4 din Legea nr. 50/1991 așa cum a fost modificată prin OG nr. 5/2002; reținerea, în mod greșit, de către instanța de fond a faptului că nu au fost îndeplinite toate condițiile impuse de certificatul de urbanism și prin două avize emise de Ministerul Culturii și Cultelor; în mod greșit a reținut prima instanță că lipsește acordul vecinilor pentru eliberarea autorizației de construire.

Referitor la excepția lipsei interesului reclamantei în promovarea acțiunii, așa cum curtea a mai arătat, litigiul nu este unul civil ci o acțiune în contencios administrativ formulată în temeiul art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004. Rezultă că, în speță, noțiunea de interes legitim trebuie înțeleasă conform definiției date de art. 2 lit. o și p din Legea contenciosului administrativ și acesta constă în apărarea patrimoniului cultural de valoare națională și universală. Folosul practic care justifică introducerea acțiunii de către reclamantă constă în protejarea și pentru viitor a monumentului istoric care este, în același timp, și lăcaș de cult unde persoanele de religie romano - catolică pot să-și exercite dreptul de a practica acest ritual religios.

Cât privește excepția lipsei capacității de folosință a reclamantei curtea reține că din adresele nr. 4718/1994 și nr. 8788/2002 emise de Secretariatul de Stat pentru Culte (filele 226 și 225 din dosarul nr. 15268/3/2006 al Tribunalului București) rezultă că Arhiepiscopia Romano – Catolică din București este persoană juridică și funcționează legal în România conform art. 28 din Decretul – Lege nr. 177/1948 privind Regimul General al Cultelor Religioase. Pe de altă parte, în conformitate cu dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 489/2006 invocată de recurent „cultele recunoscute sunt persoane juridice de utilitate publică” iar dispozițiile alin. 2 din același text normativ stabilesc că „sunt persoane juridice și părțile componente ale cultelor, așa cum sunt menționate în statutele sau codurile canonice proprii, dacă îndeplinesc cerințele prevăzute în acestea.” Anexa la Legea nr. 489/2006 cuprinde Lista cultelor recunoscute în România în care la pct. 3 este trecută Biserica Romano Catolică. Rezultă că Arhiepiscopia Romano – Catolică din București are personalitate juridică conferită chiar prin lege, respectiv prin art. 8 alin. 2 din Legea nr. 489/2006.

Cu privire la fondul cauzei, curtea constată că autorizația de construire a fost eliberată de un organ necompetent din punct de vedere material.

Într-adevăr, așa cum s-a arătat mai sus, construcția care a fost autorizată se află în zona de protecție a monumentului istoric Catedrala Romano – Catolică „Sf. Iosif” așa încât, în mod corect, a reținut prima instanță aplicabilitatea dispozițiilor art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice (forma nemodificată și, deci, aplicabilă la momentul emiterii autorizației de construire).

Aceste dispoziții legale nu vin în contradicție cu cele ale art. 4 din Legea nr. 50/1991 republicată întrucât acestea dau în competența primarului general al mun. București autorizarea lucrărilor ce se efectuează la construcții reprezentând monumente istorice clasate sau aflate în curs de clasare pe când cele aplicabile în speță se referă la autorizarea construcțiilor din zona de protecție a monumentelor istorice. De asemenea, dispozițiile art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 nu au fost abrogate expres prin OG nr. 5/2002 de modificare a Legii nr. 50/1991 și, nefiind contrare acestui act normativ, nu au fost abrogate nici implicit.

Mai mult decât atât, Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție reprezintă dreptul comun în ceea ce privește această procedură iar dispozițiile referitoare la autorizarea acestor lucrări cuprinse în Legea nr. 422/2001 au caracter de lege specială. Or, legea specială derogă de la dreptul comun și, numai în situația în care dispozițiile din dreptul comun nu sunt contrare celor din legea specială ori în lipsa reglementării din legea specială se aplică dreptul comun.

Invocarea de către recurentă a interpretării logice „per a contrario” a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 50/1991 este cât se poate de forțată atâta timp cât, la data emiterii autorizației de construire contestată, exista text expres de stabilire a competenței materiale de emiteră a acestui act administrativ (art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001).

Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 nu fac decât să reia dispozițiile art. 4 din lege care, după cum am arătat, nu vin în contradicție cu cele ale art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 și, chiar dacă ar fi așa cum susține recurentul, nu pot abroga sau modifica o lege, ele fiind acte ale puterii executive date în aplicarea legii. Nu prezintă relevanță în cauză nici Instrucțiunile nr. 5878/03.11.2004 emise de Ministerul Culturii și Cultelor – Direcția de Monumente Istorice și Muzee, acestea fiind date în aplicarea legii și nu pot conține dispoziții contrare legii.

Mai susține recurentul că procedura de emiteră a unei autorizații de construire în temeiul Legii nr. 50/1991 este incompatibilă cu atribuțiile recunoscute prin Legea nr. 215/2001 organelor colective cu rol deliberativ cum sunt consiliile județene și Consiliul General al municipiului București. Invocă în susținere dispozițiile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale care prevăd că „autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune și orașe sunt consiliile locale, comunale și orașenești, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive”.

Curtea nu poate reține această argumentație întrucât, chiar dacă atribuțiile generale ale consiliilor locale și a Consiliului General al municipiului București (conform art. 96 din Legea administrației publice locale acesta îndeplinește atribuțiile prevăzute pentru consiliile locale) sunt de natură deliberativă nu există nici un text constituțional ori legal care să împiedice legiuitorul să dea în competența acestora și atribuții executive. Dimpotrivă, în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. 3 din Legea nr. 215/2001 (în vigoare la data emiterii autorizației) „consiliul local exercită și alte atribuții stabilite prin lege.”

De altfel, aceeași argumentație a fost invocată și în susținerea excepției de neconstituționalitate a art. 48 lit. d din Legea nr. 422/2001 ridicată de SC Millennium Building Development SRL București și care a fost respinsă arătându-se că „nimic nu împiedică ca legiuitorul organic să atribuie consiliilor județene competențe specifice ca autorități ale administrației publice. În acest sens, Legea administrației publice locale nr.215/2001 conferă consiliilor județene, prin art.91, mai multe categorii de atribuții, dintre care unele executive, precum și alte atribuții prevăzute de lege. Legiuitorul a apreciat că autorizațiile de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate să fie eliberate de autorități deliberative - consiliul județean și Consiliul General al Municipiului București - ținând seama de semnificația acestor lucrări, prin raportare la interesul general al societății, scoțându-le din sfera competenței primarilor - în calitate de autorități executive, având un caracter unipersonal, fără ca prin aceasta să fie înfrânt vreun principiu de ordin constituțional. Art.48 lit.d) din Legea nr.422/2001 are un

caracter special față de art.4 din Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, care constituie sediul materiei privind competența de a emite diferențiat autorizații de construire de președinții consiliilor județene, de primarul general al municipiului București sau de primari, putând să cuprindă dispoziții derogatorii față de acesta din urmă.”

Pe de altă parte, instanțele nu pot înlătura de la aplicare un text dintr-o lege specială aflat în vigoare pentru motivul că ar exista o inadvertență între competențele generale ale Consiliului General al municipiului București reglementate prin Legea nr. 215/2001 (lege generală) și competența de eliberare a autorizației de construire reglementată de art. 49 lit. d (devenit art. 48 lit. d) din Legea nr. 422/2001, text legal care a fost și declarat constituțional prin decizia nr. 822/2008 a Curții Constituționale.

Invocarea unei practici greșite a autorităților publice, fie ele locale sau centrale, care reiese din adresele nr. 2565/17.09.2007 emisă de Consiliul General al Municipiului București, nr. 656837/24.08.2007, 2565/27.08.2007, 5450/05.09.2007 emise de Primăria Municipiului București, nr. 1218/16.05.2006 emisă de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului și adresa nr. 804818-629/13.02.2009 emisă de Primăria Municipiului București nu prezintă relevanță în cauză întrucât practica autorităților administrative nu constituie izvor de drept.

Regula de interpretare potrivit căreia norma juridică se interpretează în sensul în care ar produce un efect nu-și găsește aplicabilitatea în speță întrucât, pe de o parte art. 49 lit. d din Legea privind protejarea monumentelor istorice pot produce efect dacă ar fi aplicate corect de către autoritățile administrației locale iar, pe de altă parte, această regulă este aplicabilă numai în situația în care textul legal ar fi neclar ori ar conține dispoziții contradictorii ceea ce nu este cazul. Art. 49 lit. d din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice sunt foarte clare și nu vin în contradicție cu cele ale art. 4 din Legea nr. 50/1991.

Soluția instanței de fond nu este întemeiată exclusiv pe dispozițiile conținute în Decizia nr. 822/2008 a Curții Constituționale ci a fost reținută numai pentru a înlătura argumentele legate de imposibilitatea de a se da în competența unui organ administrativ deliberativ eliberarea unei autorizații de construire care au fost invocate și în excepția de neconstituționalitate a art. 48 lit. d din Legea nr. 422/2001 și care a fost respinsă prin această decizie. Mai mult decât atât, prima instanță trebuia să aibă în vedere această decizie întrucât Curtea Constituțională are competența de a interpreta textele normative prin raportare la dispozițiile Constituției României, deciziile acesteia fiind obligatorii pentru instanțe.

Dispozițiile art. 44 din Legea nr. 50/1991 nu sunt relevante în speță întrucât se referă numai la reglementările tehnice cu aplicabilitate în domeniul construcțiilor și urbanismului elaborate de ministere și de alte organe centrale, deci la normele, normativele și instrucțiunile care se emit de organele administrației publice în aplicarea legii și nicidecum la o lege adoptată de Parlament.

Recurența a mai invocat căderea în desuetudine a dispozițiilor art. 48 lit. d (fostul art. 49 lit. d) din Legea nr. 422/2001 motivat de faptul că acestea nu au fost aplicate o perioadă îndelungată de timp. Or, un text legal cade în desuetudine în situația în care dispar relațiile sociale ocrotite prin acea normă de drept lucru care nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, relațiile sociale legate de protejarea monumentelor istorice de importanță națională și universală prin reguli speciale de autorizare a lucrărilor de construcții ce se efectuează la aceste monumente ori în zona de protecție a acestora nu numai că nu au dispărut ci sunt cât se poate de actuale.

Cu privire la lipsa avizului Ministerului Culturii și Cultelor și a neîndeplinirii condițiilor stabilite prin certificatul de urbanism, curtea reține că aceste lipsuri au fost reținute în mod corect de către instanța de fond.

Astfel, Ministerul Culturii și Cultelor – Direcția Monumente Istorice a eliberat un aviz cu nr. 346/Z/17.07.2001 în care prevedea că, înainte de eliberarea autorizației de construire, se va realiza o expertiză a Catedralei Sf. Iosif. De asemenea, în Referatul nr. 1083/18.09.2001 întocmit de aceeași Direcție a Monumentelor Istorice rezultă că, din documentația ce urma a fi

întocmită în vederea eliberării autorizației de construire, trebuia să facă parte și o expertiză tehnică a Catedralei Sf. Iosif în vederea stabilirii stării fizice a structurii de rezistență. Această expertiză tehnică nu a mai fost efectuată. Ulterior, s-a eliberat avizul nr. 80/Z/06.02.2006 dar nu de către Ministerul Culturii și Cultelor ci de către Direcția pentru Cultură și Patrimoniu Cultural Național al Municipiului București.

Or, în conformitate cu dispozițiile art. 23 din Legea nr. 422/2001, pentru lucrări care se efectuează în zona de protecție a monumentelor istorice este obligatoriu avizul Ministerul Culturii și Cultelor. În același sens sunt și Instrucțiunile nr. 5878/03.11.2004, invocate chiar de recurentă, care în art. 7 alin. 1 lit. b prevăd că avizarea se face de către Ministerul Culturii și Cultelor pentru autorizarea unor intervenții în zonele de protecție ale monumentelor istorice din grupa valorică A, altele decât cele nominalizate în anexa nr. III la Legea nr. 5/2000.

Rezultă că avizul nr. 80/Z/06.02.2006 emis de Direcția pentru Cultură și Patrimoniu Cultural Național al Municipiului București este nul, fiind emis de un organ necompetent.

De asemenea, în cuprinsul certificatului de urbanism nr. 1973/83/B/5701 din 13.06.2005 (filele 74 și 75 din dosarul nr. 10.747/63/2007 a Tribunalului Dolj) au fost trecute obligația obținerii acordului notarial al vecinilor din str. Luterana nr. 13 și G-ral Berthelot nr. 17 și cea a efectuării unei expertize tehnice privind neafectarea construcțiilor învecinate, cu referiri privind neafectarea acestora în caz de seism.

Din studierea documentației care a stat la baza emiterii autorizației de construire rezultă că această expertiză nu a fost întocmită. Recurentul Primarul Sectorului 1 București susține faptul că expertiza tehnică – studiu privind impactul clădirii de Birouri „Cathedral Plaza” întocmit de SC POPP & Asociații SRL ar fi tocmai expertiza care trebuia efectuată conform avizului nr. 346/Z/17.07.2001 al Ministerului Culturii și Cultelor – Direcția Monumente Istorice și a certificatului de urbanism nr. 1973/83/B/5701 din 13.06.2005 ori din concluziile acesteia rezultă că s-a efectuat un studiu numai cu privire la perturbarea stării de eforturi și de deformații în terenul adiacent viitoarei construcții și asupra regimului hidrodinamic din zonă. Ori, obligația impusă prin actele administrative citate privea efectuarea unei expertize tehnice în vederea stabilirii stării fizice a structurii de rezistență a Catedralei precum și neafectarea construcțiilor învecinate, cu referire expresă privind neafectarea lor în caz de seism. Este foarte clar că această expertiză nu a fost efectuată.

Cu privire la lipsa acordului vecinilor, curtea va reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 2.5.6 teza ultimă din Anexa nr. 1 la Legea nr. 50/1991 documentația necesară eliberării autorizației de construire trebuie să conțină obligatoriu „acordul vecinilor (...) exprimat în formă autentică, pentru construcțiile noi, amplasate adiacent construcțiilor existente sau în imediata lor vecinătate - și numai dacă sunt necesare măsuri de intervenție pentru protejarea acestora -, pentru lucrări de construcții necesare în vederea schimbării destinației în clădiri existente, precum și în cazul amplasării de construcții cu altă destinație decât cea a clădirilor învecinate.”

Cum, în mod evident construcția ce urma a fi edificată are o altă destinație decât clădirile învecinate, în mod corect, a reținut prima instanță necesitatea obținerii acordului vecinilor în formă autentică.

Nu prezintă relevanță faptul că, reprezentantul Arhiepiscopiei Romano – Catolice București, prin adresa nr. C-890/19.11.1999 ar fi comunicat Ministrului Culturii și Cultelor și Primarului General al Municipiului București un acord de principiu exprimat printr-un înscris sub semnătură privată atâta timp cât cerința legii este ca acesta să fie exprimat în formă autentică. Ori, atât doctrina cât și practica judiciară au statuat, în cazul în care nu este respectată cerința formei solemne a actului juridic sancțiunea care intervine este cea a nulității absolute.

Invocarea faptului că Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 213/29.09.2005 prin care a fost aprobat Planul Urbanistic Zonal și Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 1 nr. 243/2004 prin care a fost aprobat Planul Urbanistic de Detaliu nu au fost atacate

așa încât sunt acte administrative valabile care produc efecte juridice iar acestea nu au stabilit că proiectul „Cathedral Plaza” s-ar afla în imediata vecinătate a Catedralei Sf. Iosif și nici că s-ar impune măsuri de intervenție pentru protejarea acesteia nu prezintă relevanță atâta timp cât curtea a apreciat că sunt aplicabile dispozițiile art. 2.5.6 teza ultimă din Anexa I la Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.

Referitor la argumentele dezvoltate în înscrisul „Note scrise (dezvoltarea motivelor de recurs” depus la data de 29.04.2009 de către recurenta SC Millennium Building Development SRL București (filele 60-70 din dosarul nr. 7222/120/2007) și care reiterează problematica competenței materiale a autorității emitente a autorizației de construire, pe cea a documentației care a stat la baza emiterii acesteia precum și a lipsei acordului în formă autentică a vecinilor, curtea constată că aceste critici au fost invocate și de recurentul Primarul Sectorului 1 București și apreciază că a răspuns motivat tuturor acestor probleme prin considerentele de mai sus. De altfel, instanța de recurs nu este ținută a răspunde la motive care au fost invocate după expirarea termenului de 15 zile de la data comunicării hotărârii recurate întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 303 alin. 1 din Codul de procedură civilă „recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs.”

În considerarea celor arătate, curtea va admite cererea de revizuire și va schimba în totalitate decizia nr. 1025/25.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în sensul respingerii recursurilor formulate de pârâții Primarul Sectorului 1 București și SC Millennium Building Development SRL București.

*Pentru aceste motive,
În numele Legii,*

DECIDE :

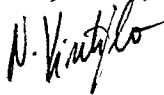
Admite cererea de revizuire formulată de *Arhiepiscopia Romano – Catholică București*, cu sediul în București, str. General Berthelot, nr.19, sector 1; împotriva deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimații *Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București*.

Schimbă în totalitate decizia nr. 1025/25.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr. 7222/120/2007 și, în rejudecare, respinge recursurile formulate de pârâții Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București împotriva sentinței nr. 122/27.02.2009 a Tribunalului Dâmbovița ca nefondată.

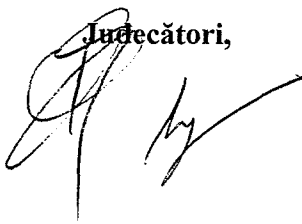
Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 3 noiembrie 2010.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

